Proletariusze wszystkich krajów łączcie się!

Trybuna Ludu

Organ KC Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej

Nr 203 (1629) ROK VI — WARSZAWA — CZWARTEK 23 LIPCA 1953 R. — WYDANIE ABCD — CENA 20 gr

Wyższa Szkoła Ekonomiczna Biblioteka Główna w Sopocie

Naprzód do walki o coraz lepsze życie wszystkich ludzi pracy o pomyślność i rozkwit naszej ukochanej Ojczyzny

Przemówienie towarzysza Bolesława Bieruta na uroczystej sesji Stołecznej Rady Narodowej w dniu 21 lipca 1953 r.

OBYWATELE I TOWARZYSZE!

Zebraliśmy się dziś w 9-tą Rocznicę naszego Wyzwolenia narodowego, w pamiętną na wieki Rocznicę tych historycznych dni, które zapoczątkowały nowy byt i nowe życie naszej umiłowanej Ojczyzny. Zebraliśmy się dziś w bohaterskiej, coraz piękniejszej stolicy naszego państwa ludowego, aby przesłać stąd najgorętsze pozdrowienia całemu naszemu narodowi i wszystkim przyjaciołom Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej na całym świecie *(długotrwałe oklaski)*.

Bezgraniczna wdzięczność narodu dla tych, którzy krew i życie poświęcili w walce o wolność Polski

Dziewięć lat temu Polska ogarnięta płomieniami wojny, niszczona była barbarzyńsko i okrutnie przez rozwścieczonego swymi klęskami wojennymi okupanta hitlerowskiego. Właśnie wówczas na umęczoną ziemię polską zaczęły wkraczać wyzwoleńcze i bohaterskie siły zwycięskiej Armii Radzieckiej, które niosły upragnioną wolność, druzgocąc i pędząc precz hitlerowskich najeźdźców. Naród nasz trwał niezłomnie w walce, a niezliczone tysiące jego synów ginęły z rąk hitlerowskich oprawców w egzekucjach ulicznych, znosiły niewypowiedziane męki i katusze w rozsianych po Polsce i po całej Europie katowniach hitlerowskich i obozach śmierci. Ale w krwawej i nierównej walce naród polski stawiał mężnie czoło katom hitlerowskim i spoglądał ufnie na Wschód, skąd kroczyły we wspólnym marszu zbratanych w boju sił wyzwoleńczych — obok sławnych radzieckich i nasze odrodzone polskie dywizje zbrojne. Nigdy nie zniknie z pamięci naszego narodu najgłębsza cześć i bezgraniczna wdzięczność dla tych, którzy krew swą i życie oddali w ofierze, aby wyzwolić nasz kraj i przywrócić do życia naszą Ojczyznę. W 9-tą Rocznicę swego Wyzwolenia naród polski śle uczucia gorącej przyjaźni i wdzięczności bratnim narodom radzieckim, pozdrawiając z całego serca bohaterską i sławną pogromczynię faszyzmu — niezwyciężoną Armię Radziecką — naszą Wyzwolicielkę i wierną, niezawodną, niepokonaną Straż Pokoju. *(długotrwałe oklaski)*. W 9-tą rocznicę naszego Wyzwolenia naród polski składa hołd pamięci bohaterów — żołnierzy, partyzantów i więźniów, niezliczonych ofiarnych bojowników i patriotów, którzy zginęli w walce o wolność i niepodległość naszego narodu.

Wbrew zamysłom faszystowskich siepaczy Warszawa żyje i rozkwita

OBYWATELE I TOWARZYSZE!

Weszło już w zwyczaj, że w rocznicę naszego Wyzwolenia czynimy bilans przebytej drogi.

W ciągu 5-ciu lat zbrodniarze faszystowscy, którzy zdradziecko napadli na Polskę w 1939 roku, pastwili się najpotworniej nad narodem polskim, nad polskimi miastami i wioskami, nad całą ziemią polską. Najeźdźcy hitlerowscy stawiali sobie za cel — całkowitą zagładę Polski, narodu polskiego i jego stolicy. Nie otrzeźwiła ich nawet wielka ich klęska pod Stalingradem i następne nieustanne odtąd klęski wojenne, które przesądzały o ostatecznym wyniku wojny. Aż do dnia swej sromotnej ucieczki, tj. do 17 stycznia 1945 roku oprawcy hitlerowscy burzyli Warszawę, usiłując pozostawić po niej tylko zgliszcza, żywiąc zbrodniczą nadzieję, że nigdy już to największe miasto Polski nie będzie w stanie wrócić do życia. Historia ludzka nie znała dotychczas podobnie potwornego faktu, aby miasto, liczące 1.350 tysięcy mieszkańców najeźdźca palił i niszczył z szatańską premedytacją, aby w jego ruinach nie ostała się ani jedna żywa istota. Trzeba to przypomnieć dziś właśnie, kiedy to ocalałe rozbitki faszystowskie w Niemczech zachodnich, hołubione i podkarmiane pieczołowicie przez swych amerykańskich protektorów, znów zaczynają majaczyć o nowym pochodzie na Wschód i nad Wisłę. Wbrew zamysłom faszystowskich siepaczy — stolica Polski żyje dziś i rozkwita, odradzając się z popiołów z taką szybkością i rozmachem twórczym, jakiego nigdy przedtem nie znały nasze dzieje.

Niemal co roku w Święto Odrodzenia Polski naród nasz oddaje w darze swej ukochanej bohaterskiej stolicy nową część odbudowanego z ruin miasta. W tym roku mieszkańcy Warszawy otrzymują odbudowany w pełni piękny Rynek Starego Miasta i zespół przylegających do niego kilku ulic — najstarszą historycznie, zabytkową część miasta, pomnik wspaniałych tradycji oraz walk postępowych ludu polskiego.

Od wielu już dni dziesiątki tysięcy mieszkańców stolicy i wycieczki z całego kraju wędrują na Stare Miasto, które budzi podziw swym tradycyjnym wyrazem i uroczą młodością, pięknem twórczego wysiłku architektów, plastyków, artystów, rzemieślników i robotników różnorodnych zawodów. Ileż dumy i radości odzwierciedlają spojrzenia budowniczych Warszawy, ileż wzruszających uczuć bije z oczu zwiedzających Stare Miasto młodych i starszych wiekiem patriotów i wielbicieli naszej odrodzonej stolicy!

Władza ludu – źródłem sukcesów naszego budownictwa

Zastanówmy się jednak, czym szczególnie wyróżnia się praca i wysiłek naszego narodu nad odbudową nie tylko stolicy, ale i całego naszego kraju, nad odbudową i rozbudową setek miast i tysięcy wsi, nad budową olbrzymiej liczby nowych zakładów przemysłowych i przebudową starych, czym szczególnie wyróżnia się nasze budownictwo we wszystkich gałęziach gospodarki narodowej, czym wyróżnia się cała nasza praca w różnych dziedzinach gospodarki, kultury i życia społecznego?

Nasze budownictwo, nasza produkcja, nasza praca społeczna wyróżniają się dziś — przede wszystkim — potężną, niespotykaną w żadnym z poprzednich okresów naszej historii — skalą i rozmachem. Żaden kraj kapitalistyczny nie mógłby odbudowywać takiego miasta jak Warszawa ani w tempie tak szybkim, ani też w taki sposób jak my ją odbudowujemy — to znaczy — jako miasto socjalistyczne o architekturze opartej na tradycjach narodowych, pełne zieleni i powietrza, jako miasto, w którym potrzeby człowieka pracującego, jego zdrowia, jego kultury, wychowania jego dzieci są naczelną troską budowniczych. O zasięgu i rozmachu naszego budownictwa, naszego uprzemysłowienia, naszej przebudowy społecznej decyduje więc nasz ustrój społeczny, decyduje władza ludowa, decyduje ten fakt, że jedynym i rzeczywistym gospodarzem naszego kraju jest sam lud pracujący, to znaczy — klasa robotnicza złączona trwałym i nierozerwalnym sojuszem z chłopstwem pracującym. *(oklaski)*.

Warto przypomnieć adenauerom, hitlerowcom kardynałom zachodnio-niemieckim...

Świat nie zapomni szkód i zniszczeń jakie wyrządził naszemu narodowi okupant hitlerowski. Warto przypomnieć adenauerom, neohitlerowcom, kardynałom i biskupom zachodnio-niemieckim, wszystkim wypuszczonym z więzień zbrodniarzom wojennym oraz ich protektorom i sojusznikom, że 6 milionów obywateli polskich zostało wymordowanych w krematoriach, obozach i kazamatach gestapo, w egzekucjach ulicznych, zostało wyniszczonych głodem, nędzą, chorobami i nieludzkim pastwieniem się na robotach przymusowych w obcych krajach lub w samej Polsce przez terror zdziczałego najeźdźcy. Setki tysięcy domów w miastach oraz zagród wiejskich, większość fabryk i warsztatów, maszyn i urządzeń, torów kolejowych, mostów, dróg, budynków publicznych, instalacji komunalnych okupant zniszczył planowo, burzył i palił przed ewakuacją dysząc nienawiścią i dzikim pragnieniem, aby nie pozostawić po sobie kamienia na kamieniu. Ze szczególnym bestialstwem w poczuciu swej ostatecznej klęski okupant hitlerowski pustoszył i zamienił w gruzy tereny na Ziemiach Odzyskanych. Warto o tym przypomnieć twórcom neohitlerowskiego wehrmachtu, którzy usiłują dziś udawać niewinnych i pokrzywdzonych baranków, organizując pod amerykańskim patronatem i za amerykańskie dolary coraz nowe ośrodki szpiegowsko - dywersyjne i rozełganą ponad wszelkie łgarstwa propagandę radiową, w której usiłują dowodzić, że Ziemie Odzyskane pod polskimi rządami uległy jakoby „zdewastowaniu".

Weźmy dla ilustracji cyfry o stanie pogłowia zwierzęcego w roku 1945 w całej Polsce i na Ziemiach Odzyskanych, aby unaocznić choćby w części wysiłki najeźdźców hitlerowskich nad zniszczeniem polskiego rolnictwa. Z ogólnego pogłowia koni istniejącego przed wojną na obecnym terytorium Polski pozostało w roku 1945 tylko 44 proc., bydła i owiec pozostała zaledwie trzecia część, trzody chlewnej zaledwie 17,5 proc., czyli jedna szósta część stanu przedwojennego. Z tego na Ziemiach Odzyskanych pozostało w zestawieniu ze stanem przedwojennym zaledwie 7,7 proc. bydła i 3 proc. owiec. Można więc stwierdzić, że najeźdźca hitlerowski ogołocił nasze Ziemie Odzyskane zarówno z ludzi jak i ze zwierząt. Któż z nas nie pamięta, jakim to nadludzkim wysiłkiem osadnicy polscy przywracali życie opustoszonym ziemiom, jak rolnik wraz z żoną zaprzęgali się sami do pługa, aby nie pozostawić otrzymanej ziemi odłogiem. Ile hartu, ile wytrzymałości i męstwa, ile potu wydobywał z siebie osadnik polski — prawy spadkobierca tej ziemi, aby znów zakwitła ona zbożem, aby dawała plon, na który czekał kraj! I oto zestawmy teraz wyniki tej pracy za lata ubiegłe od chwili wyzwolenia: liczba koni wzrosła w ciągu tego czasu na Ziemiach Odzyskanych blisko 7-krotnie, krów i trzody chlewnej — 12-krotnie, owiec — 27-krotnie!

W dziedzinie produkcji roślinnej sytuacja w roku 1946 — pierwszym roku zbiorów po zakończeniu wojny — przedstawiała się podobnie, gdyż bez dostatecznej siły roboczej, bez zwierząt, bez nawozu, bez odpowiedniego sprzętu ziemia nie mogła być należycie uprawiona. Kraj nasz w ciągu pierwszych lat po wojnie był skazany na głód i gdyby nie braterska pomoc Związku Radzieckiego, który nadsyłał nam w tym okresie poważne transporty zboża i żywności, głód dałby się mocno we znaki. Na Ziemiach Odzyskanych, na przykład, produkcja zbożowa wyjątkowo zdewastowana w chwili zakończenia wojny zwiększyła się jednak w ciągu ubiegłych lat przeszło 4-krotnie w porównaniu z rokiem 1946 i wzrasta nadal. Jednakże ogólny rozwój naszego rolnictwa postępuje na ogół w znacznie powolniejszym tempie niż rozwój przemysłu i nie nadąża jeszcze w dostatecznej mierze za rosnącymi potrzebami naszej gospodarki narodowej.

W przemyśle — rzecz jasna — tempo rozwoju jest znacznie szybsze. Osiągamy obecnie produkcję (mierzoną według wartości i według cen niezmiennych) trzy i pół raza większą niż kapitaliści osiągali przed wojną w ówczesnych granicach. Jest to wynik naszych ogólnonarodowych wysiłków nad uprzemysłowieniem Polski Ludowej, jest to przede wszystkim potężny i wspaniały sukces polskiej klasy robotniczej. Ale, rzecz jasna, tempo rozwoju rolnictwa nie może i nie powinno pozostawać n a d m i e r n i e w tyle za rozwojem przemysłu. Na tym właśnie polegają nasze główne zadania, stojące obecnie przed nami, aby wydatnie wzmóc rozwój naszego rolnictwa.

Plan 6-letni postawił przed nami wielkie, historyczne zadanie: przeobrazić Polskę Ludową z kraju dawniej gospodarczo zacofanego — w kraj wielkiego przemysłu i nowoczesnej techniki, w kraj przodującej gospodarki i kwitnącej kultury. Masy pracujące bowiem, pozbywszy się raz na zawsze kapitalistów i obszarników, pragną zbudować w swojej Ojczyźnie nowy, lepszy ustrój społeczny, który zdoła zabezpieczyć całemu społeczeństwu nieustanny wzrost jego stopy życiowej, jego dobrobytu, jego potrzeb materialnych i kulturalnych. Polski lud pracujący buduje z niezwykłym poświęceniem i zapałem swoją Ojczyznę, buduje szybko i pomyślnie. Korzysta on z dorobku i doświadczeń robotników i chłopów Związku Radzieckiego, którzy pokazali całemu światu, czego może dokonać świadoma praca twórcza i stalowa wola mas ludowych, łamiąca wszelkie przeszkody i przeobrażająca od podstaw życie i kulturę 200-milionowego państwa. Budujemy szybko i pomyślnie socjalizm w naszym kraju, ponieważ korzystamy z braterskiej pomocy i wielkiego doświadczenia zaprzyjaźnionych z Polską narodów radzieckich.

Wielkie zadania planu 6-letniego polskie masy pracujące wykonają pomyślnie

Jak przebiega proces realizacji naszego planu 6-letniego?

Znajdujemy się już w drugiej połowie 4-go roku naszej 6-letniej i możemy śmiało przewidywać, że postawione wielkie zadania rozbudowy naszego przemysłu i rozwoju produkcji przemysłowej polskie masy pracujące wykonają pomyślnie *(oklaski)*. Realizacja planu za pierwsze 3 lata w dziedzinie przemysłu przebiegała zgodnie z wytycznymi planu i przy tym z rezerwą, która obliczona według wartości produkcji przemysłowej stanowi około 13,5 procent więcej od założeń planu 6-letniego. Tegoroczny plan produkcji przemysłowej w ciągu pierwszego półrocza wykonany jest z nadwyżką, tj. w 103 proc. Wielkie osiągnięcia w realizacji swych zadań produkcyjnych mają w roku bieżącym nasi górnicy i hutnicy, stoczniowcy i pracownicy ważniejszych gałęzi przemysłu maszynowego, jak np. robotnicy fabryk traktorów, samochodów ciężarowych, pracownicy budownictwa przemysłowego i innych działów, którzy dali krajowi w pierwszym półroczu poważną ilość produkcji ponadplanowej. Naród nasz z miłością i uznaniem zwraca dziś swoje uczucia ku przodującym oddziałom klasy robotniczej, ku przodownikom pracy, racjonalizatorom i nowatorom naszego przemysłu, ku tym wszystkim, którzy swym poświęceniem i wysiłkiem twórczym dźwigają wzwyż postęp techniczny i na coraz wyższy poziom wznoszą niezmordowanie nasze zdobycze w dziedzinie nauki, techniki oraz ogólnego wzrostu dobrobytu i kultury całego narodu, przyczyniając się do zwycięstwa socjalizmu w naszym kraju.

Weszło już w zwyczaj, że co roku w dniu Święta Narodowego klasa robotnicza w całym kraju — tak samo jak w stolicy — oddaje narodowi do użytku nowe wielkie inwestycje, aby tym radośniej uczcić Wielką Rocznicę Wyzwolenia i powstania Polski Ludowej — ojczyzny ludu pracującego. Nie ma prawie w Polsce takiego zakątka, gdzieby w tym czasie nie oddawano do użytku jakiejś nowej budowli, nowego zakładu pracy, czy innego urządzenia mającego znaczenie dla życia mieszkańców danego terenu i dla całego kraju. Wskażę tylko niektóre z tych inwestycji. A więc uruchomiona została przed dwoma dniami pierwsza część największej w Polsce elektrowni w Jaworznie — chluba naszej energetyki. Oddany zostaje do eksploatacji największy i najnowocześniejszy kolos wielkopiecowy w hucie częstochowskiej, który poważnie zasili produkcję surówki żelaza. Mieszkańcy naszego Wybrzeża na odcinku Gdańsk — Gdynia otrzymują nową linię kolei elektrycznej, długości 24 kilometrów, łączącą miasta Sopot z Gdynią, zaś gdański węzeł kolejowy otrzymuje przy tym wszystkie urządzenia dla obsługi tej linii, jak halę dla elektrowozów, podstację elektryczną itd. Usprawni to znacznie komunikację pasażerską między Gdańskiem i Gdynią. Ludność pracująca Bydgoszczy otrzymuje nową podmiejską linię tramwajową długości 14 kilometrów. W Warszawie uruchomiona zostaje również nowa linia tramwajowa do Żerania. Radiofonia polska wzbogaca się o nową wielką stację radiową w Woli Rasztowskiej. Pięć kopalń śląskich otrzymuje nowe urządzenia i inwestycje, które ulepszą i podniosą ich produkcję węglową. Sandomierz otrzymuje nowy most stalowy przez Wisłę. Oddane zostaną do użytku w dniu Święta Lipcowego w dwóch miastach wojewódzkich i w sześciu powiatowych 6 nowych szpitali, dwa zaś inne otrzymają nowe oddziały. Nowe urządzenia oświatowe, kulturalne i zdrowotne, jak izby porodowe, szkoły, świetlice itp otrzyma również w tym dniu wieś polska.

Rozkwit nauki, oświaty i twórczości kulturalnej

Rozbudowuje się szybko i zagospodarowuje coraz lepiej i nowocześniej nasza Rzeczpospolita, coraz bujniej rozkwita w niej nauka, oświata i twórczość kulturalna. Rośnie w Polsce człowiek pracujący, pogłębia się jego wiedza, rozszerza się jego horyzont myślowy, podnosi się jego świadomość a wraz z tym wyzwalają się z coraz większym rozmachem uzdolnienia i twórcze talenty mas pracujących i zwłaszcza uzdolnienia i talenty naszej młodzieży polskiej.

Aby wzrostowi temu nadać jak najszerszy rozmach Polska Ludowa czyni wielkie wysiłki w kierunku rozwoju szkolnictwa, oświaty i pogłębiania kwalifikacji zawodowych. Weźmy dla przykładu szkolnictwo wyższe:

Odbudowaliśmy ze zniszczeń stare uczelnie i stworzyliśmy 66 nowych, przekraczając 3-krotnie przedwojenną liczbę szkół wyższych. Na Ziemiach Odzyskanych stworzyliśmy 23 wyższe uczelnie z liczbą studentów prawie 10-krotnie większą, niż za czasów panowania niemieckiego na tych ziemiach. Na 10 tys. ludności przypadało przed wojną niespełna 14 studentów, dziś 49. Z tego w szkołach technicznych studiowało zaledwie 2-ch studentów na 10 tys. ludności, zaś obecnie studiuje — 19. Zmienił się gruntownie skład klasowy młodzieży studiującej. W Polsce obszarniczo - kapitalistycznej na 10 tysięcy robotników studiowało w szkołach wyższych 3,3 studentów pochodzenia robotniczego, dziś — 59 czyli 18 razy więcej. Na 10 tysięcy chłopów kształciło się niespełna 2 studentów spośród młodzieży chłopskiej, a dziś — z górą 17 razy więcej. Zwiększył się poważnie udział kobiet na studiach wyższych. Na 10 tysięcy kobiet w roku 1937 studiowało 6 kobiet, obecnie — przeszło 16. W roku 1952 ukończyło uczelnie wyższe blisko 6 razy więcej studentów niż w roku 1938, w tym — dzieci robotniczych przeszło 23 razy więcej, dzieci chłopskich 18 razy więcej, dzieci inteligencji pracującej i rzemieślników 4 razy więcej.

Wzrasta ustawicznie pomoc państwa dla młodzieży studiującej. W roku 1934 stypendia i to przeważnie połowiczne, otrzymywało 5,5 proc. młodzieży studiującej, obecnie ok. 70 proc. Z pomieszczeń w domach akademickich korzysta dziś blisko 1/3 młodzieży. Podnosi się stopniowo lecz systematycznie poziom i dyscyplina studiów.

Poważne osiągnięcia mają również nasze szkolnictwo zawodowe, umożliwiające szerokim rzeszom młodzieży robotniczej i chłopskiej zdobycie wykształcenia zawodowego. Już ponad 800 tysięcy absolwentów szkół zawodowych weszło w okresie minionych 8 lat do pracy w różnych działach naszej gospodarki i często przoduje w jej rozwoju. W roku bieżącym kształciło się w szkołach zawodowych blisko 400 tysięcy uczniów. Ponad 150 tysięcy uczniów szkół zawodowych i technicznych korzysta ze stypendiów państwowych zaś blisko 90 tysięcy z internatów.

W szkolnictwie podstawowym najważniejszym osiągnięciem jest podnoszenie szkół na wyższy poziom organizacji i nauczania. Pamiętamy, czym była przed wojną szkoła wiejska o jednym nauczycielu. Dawała ona dziecku chłopskiemu zaledwie skąpe wiadomości elementarne. Dziś 90 proc. dzieci w wieku szkolnym uczęszcza już do szkół o pełnym programie 7 klas.

W szkolnictwie średnim ogólnokształcącym uczy się 190 tysięcy, zaś w liceach pedagogicznych 44 tysiące młodzieży. Większość uczącej się młodzieży robotniczej i chłopskiej korzysta z wszechstronnej pomocy i opieki Państwa Ludowego.

Coraz wydatniejszą pomocą i opieką otacza nasze Państwo Ludowe matkę i dziecko. Jesteśmy krajem wysokiego przyrostu naturalnego — i to uważamy również za wielkie osiągnięcie władzy ludowej, za wynik jej wysiłków w pracy nad podniesieniem dobrobytu, stanu zdrowotnego ludności oraz opieki nad matką i dzieckiem. Żłobki dla dzieci mogą pomieścić już około 40 tysięcy niemowląt, z czego blisko 60 proc. mieszczą żłobki przy zakładach pracy. Z tej liczby blisko czwartą część stanowią żłobki zorganizowane w ciągu ostatniego roku. Wyrazem troski o kobiety wiejskie są izby porodowe, których liczba na wsi wynosi obecnie 656 i będzie szybko wzrastała w następnych latach. W przedszkolach liczba dzieci przekroczyła już cyfrę 300 tysięcy.

Państwo Ludowe czynić będzie coraz większe wysiłki, aby podnosić stopę życiową klasy robotniczej, ażeby wzmóc swą opiekę i otaczać szczególną troską dzieci, kobiety pracujące i młodzież, aby człowiekowi pracującemu zarówno w mieście jak na wsi stwarzać coraz lepsze warunki pracy, dobrobytu i rozwoju kulturalnego. W tym celu należy jeszcze bardziej wzmóc budownictwo mieszkaniowe i remonty domów robotniczych, szerzej rozwinąć urządzenia gospodarki komunalnej, lepiej zaspokajać rosnące potrzeby socjalne i bytowe klasy robotniczej. Wytyczną polityki władzy ludowej w tym kierunku jest i będzie Konstytucja Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, której pierwszą rocznicę obchodzimy właśnie w nasze Święto Odrodzenia.

Chłopstwo mało- i średniorolne –niezawodnym sojusznikiem klasy robotniczej

TOWARZYSZE I OBYWATELE!

Masy pracujące naszego kraju mają słuszne prawo do radości i dumy ze swych wysiłków i ze swych osiągnięć. Byłoby jednak rzeczą niewłaściwą, gdybyśmy chlubiąc się sprawiedliwie i zasłużenie naszymi osiągnięciami, nie dostrzegali trudności i niedomagań, których jest jeszcze niemało w naszej gospodarce, w różnych dziedzinach naszej pracy. Na odwrót — uwagę naszą winniśmy szczególnie zwracać w tę stronę, gdzie istnieją trudności — po to, aby je w porę usuwać.

Warto tu przypomnieć, że już na VII Plenum KC PZPR w czerwcu ubiegłego roku podkreślono z całym naciskiem, że nie wolno godzić się z takim stanem, kiedy rozwój rolnictwa pozostaje n a d m i e r n i e w tyle za rozwojem przemysłu.

Nasze osiągnięcia w uprzemysłowieniu kraju pozwalają nam obecnie w całej rozciągłości postawić przed sobą zadanie podniesienia poziomu naszego rolnictwa. Jest to konieczne dla ciągłego podnoszenia stopy życiowej mas pracujących, dla rozszerzenia bazy surowcowej naszego przemysłu lekkiego i rolno-spożywczego, wytwarzającego produkty masowego spożycia nie tylko dla miasta, ale i dla wsi. Polityka gospodarcza naszego państwa w najbliższym okresie wzmocni i rozszerzy w tym kierunku swoje wysiłki.

Stosunkowo szybko rozwija się w ostatnim okresie spółdzielczość produkcyjna na wsi. W ciągu ostatniego roku liczba spółdzielni produkcyjnych wzrosła dwukrotnie i sięga już 8 tysięcy. Wiele spółdzielni wcześniej powstałych posiada już piękne wyniki swej pracy zespołowej. Zadaniem naszym jest otoczyć większą jeszcze niż dotąd opieką nasz młody chłopski ruch spółdzielczy, okazywać spółdzielniom wydatniejszą i bardziej wszechstronną pomoc, aby jak najskuteczniej sprzyjać ich rozwojowi.

Ale nie powinniśmy ani na chwilę zapominać o tym, że większość produkcji naszego rolnictwa jest i będzie w ciągu dłuższego czasu wytwarzana przez chłopską indywidualną gospodarkę rolną. Aby więc podnieść tempo wzrostu produkcji rolnej musimy okazać szerszą pomoc agronomiczną, zaopatrzeniową i techniczną również indywidualnym gospodarstwom chłopskim.

Chłopstwo pracujące mało- i średniorolne jest i będzie niezawodnym sojusznikiem klasy robotniczej w jej walce o umocnienie Państwa Ludowego i budowę nowego ustroju społecznego. Klasa robotnicza wspólnie z chłopstwem obaliła panowanie obszarników i kapitalistów, dopomogła chłopstwu pracującemu w urzeczywistnieniu reformy rolnej, w wyrwaniu się z dawnej przedwojennej nędzy i ruiny. Sojusz robotniczo-chłopski stał się główną oporą i rękojmią zwycięstwa i utrwalenia władzy ludu pracującego w Polsce. Sojusz ten jest i będzie zawsze podstawą naszego budownictwa socjalistycznego. *(oklaski)*. Aby więc umacniać i rozwijać budownictwo socjalizmu w Polsce Ludowej klasa robotnicza winna pomagać chłopstwu pracującemu w ograniczaniu wyzysku kułackiego, w podnoszeniu poziomu kultury i oświaty na wsi, w lepszym wykorzystywaniu zdobyczy wiedzy rolniczej i techniki — przez odpowiednie zaopatrzenie rolnictwa indywidualnego w maszyny rolnicze, nawozy sztuczne i różnorodny sprzęt gospodarczy. Ważne znaczenie dla chłopstwa pracującego posiada sprawne zaopatrzenie wsi we wszelkie potrzebne jej artykuły przemysłowe. Państwo Ludowe winno okazać mało- i średniorolnemu chłopstwu szerszą pomoc kredytową i techniczną przez znaczne rozszerzenie zakresu działalności gminnych ośrodków maszynowych i POM-ów. Duże znaczenie posiada dla chłopów pracujących sprawna obsługa weterynaryjna i agronomiczna. Rady Narodowe w większym niż dotąd stopniu zająć się winny szybkim i wnikliwym rozpatrywaniem skarg, zażaleń i potrzeb ludności chłopskiej, energiczniej walczyć z biurokratycznymi wypaczeniami, z najgłębszą uwagą śledzić zwłaszcza aby wymiary obowiązków chłopstwa pracującego wobec państwa ustalane były prawidłowo i sprawiedliwie. Walczyć należy stanowczo z objawami kumoterstwa i brać w obronę chłopów pracujących przed machinacjami kułackich spekulantów i omotanych przez nich niesumiennych urzędników. Rząd ludowy opracuje szereg środków i zarządzeń, ażeby przyjść z wydatną pomocą tym gospodarstwom chłopskim, które dotknięte zostały klęskami żywiołowymi, lub też znalazły się z tych czy innych przyczyn losowych w trudnej sytuacji gospodarczej.

(Dokończenie na str. 2)

Z uczuciem dumy i radości z osiągnięć pokojowej pracy obchodził naród polski święto 22 Lipca

Wielki pochód młodzieży i sportowców w Warszawie — Defilada wojskowa w Stalinogrodzie

Radośnie i uroczyście obchodziła cała Polska 22 Lipca — 9 rocznicę Manifestu PKWN i pierwszą rocznicę uchwalenia Konstytucji Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

W stolicy naszego kraju odbyła się wielka defilada młodzieży i sportowców. W zwartych szeregach przemaszerowali uczestnicy defilady przed trybuną honorową, na której zajęli miejsca: Przewodniczący KC PZPR, Prezes Rady Ministrów towarzysz Bolesław Bierut, członkowie Biura Politycznego KC PZPR, członkowie Rady Państwa i Rządu. (Sprawozdanie z defilady młodzieży podajemy na str. 3).

W dniu Święta Lipcowego odbyła się również w Warszawie uroczystość przekazania ludności odbudowanego w zabytkowej szacie Rynku Starego Miasta. W uroczystości wziął udział towarzysz Bolesław Bierut. Do zgromadzonych licznie mieszkańców stolicy przemawiał przewodniczący Prezydium Stołecznej Rady Narodowej tow. Albrecht.

Centralnym punktem obchodów święta 22 Lipca na Śląsku były uroczystości w Stalinogrodzie, w czasie których odbyła się defilada wojskowa. W uroczystościach wziął udział wiceprezes Rady Ministrów, minister Obrony Narodowej, Marszałek Polski Konstanty Rokossowski i wiceprezes Rady Ministrów tow. Władysław Dworakowski. (Sprawozdanie z uroczystości podajemy na str. 3).

Uroczyste obchody Święta Odrodzenia, pochody młodzieży i sportowców, radosne korowody i zabawy ludowe odbyły się w całym kraju.

Przemówienie towarzysza Bieruta

(Dokończenie ze str. 1)

Wzmacnianie i rozszerzanie spójni gospodarczej między miastem i wsią, troska o stałe podnoszenie stopy życiowej klasy robotniczej, wszechstronna pomoc państwa w podniesieniu zarówno gospodarki chłopskiej, jak i spółdzielni produkcyjnych i PGR-ów, prawidłowa polityka skierowana na wzmocnienie tempa rozwoju rolnictwa przy dalszym rozwoju przemysłu — oto główne zadania gospodarcze, które stoją przed nami w najbliższym okresie. Zadania te pomogą nam w wyrównaniu nadmiernej dysproporcji między rozwojem przemysłu i rolnictwa i przyczynią się do szybszego podniesienia stopy życiowej, dobrobytu materialnego i dalszego wzrostu kultury najszerszych mas pracujących w mieście i na wsi.

Prowokacje imperialistów czeka niechybne bankructwo i kompromitacja

DRODZY PRZYJACIELE I TOWARZYSZE!

Nasze wysiłki i osiągnięcia w budownictwie socjalistycznym stanowią najważniejszą rękojmię nieustannego wzrostu siły i potęgi naszego Państwa Ludowego, zwartości i rozkwitu naszej Ojczyzny. Naród polski łączą trwałe i nierozerwalne stosunki przyjaźni z miłującymi pokój narodami Związku Radzieckiego i krajów demokracji ludowej *(długotrwałe oklaski)*. Wspólnie ze wszystkimi siłami postępu i pokoju naród nasz popiera z całą szczerością i gorącą aprobatą inicjatywę Rządu Radzieckiego, zmierzającą do odprężenia w stosunkach międzynarodowych, do pokojowego rozwiązania wszelkich sporów między poszczególnymi państwami i narodami. Tym dążeniom, popieranym przez wszystkich ludzi postępowych w całym świecie, usiłują wciąż przeciwstawiać się reakcyjne koła imperialistyczne, dążące do nowych podbojów, zainteresowane w nakręcaniu koniunktury wojennej, w zyskach z machinacji zbrojeniowych. Oto dlaczego tak upragnione przez wszystkie narody świata zaprzestanie działań wojennych w Korei — mimo zawartych już układów, wciąż jest odwlekane i natrafia na zaciekły opór i wszelakie prowokacje. Machinacjom reakcyjnych kół imperialistycznych towarzyszy zakłamana bez miary i odarta z wszelkich osłonek propaganda fałszów i oszczerstw. Machinacjom tym towarzyszy jawnie choć perfidnie organizowana prowokacja i dywersja, subsydiowana publicznie wielomilionowymi kredytami przez pozbawionych wszelkich skrupułów dolarowych magnatów. Najjaskrawszym przykładem tego typu prowokacji były zorganizowane przez agentury amerykańsko-adenauerowskie zamieszki w Niemieckiej Republice Demokratycznej w dniu 17 czerwca. Oczywiście te brutalne i awanturnicze wypady szybko się demaskują, odsłaniając cały występny mechanizm działania organizatorów dywersji. Któż bowiem nie widzi czyja to ręka wspiera i popycha do działania prowokatorów i agentów, usiłuje rozpalać nowe konflikty, zatruwa atmosferę stosunków międzynarodowych? Wszystkie te machinacje muszą zakończyć się bankructwem i kompromitacją *(oklaski)*. Nic nie zdoła powstrzymać potężnego ruchu najszerszych mas na całym świecie do zabezpieczenia i utrwalenia pokoju, *(długotrwałe oklaski)*.

Zdemaskowanie zdrajcy Berii — celnym i druzgocącym ciosem w zbrodnicze knowania imperialistów

Masy pracujące jednak muszą zaostrzyć swą czujność, aby pokrzyżować wszelkie zbrodnicze plany. Imperialiści się niecierpliwią, ponieważ ogarnia ich niepokój przed nieustannym wzrostem sił obozu pokoju i w obliczu pogłębiających się przeciwieństw w ich własnym obozie.

Nie jest przypadkiem, że właśnie w tym okresie został zdemaskowany zdrajca i odszczepieniec Beria. Zbrodniczym knowaniom imperialistycznym zadany został celny i druzgocący cios. Oczyszczając się od obcych i wrogich elementów klasa robotnicza i jej partia staje się jeszcze bardziej zwartą i jednolitą. *(długotrwałe oklaski)*. Wielka siła i autorytet Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego ma swoje źródło w jej nierozerwalnym związku z masami pracującymi, które prowadzi pod sztandarem Marksa, Engelsa, Lenina i Stalina, którym przewodzi od dziesiątków lat w ich walce o lepsze życie, o zwycięstwo sprawiedliwości i pokoju. *(długotrwałe oklaski)*.

Zwartość i siła całego obozu pokoju i socjalizmu wzmagają się coraz bardziej. Niezłomne pragnienie pokoju, które ożywia setki milionów ludzi na całym świecie, stanowi nieprzebytą zaporę dla faszystowskich prowokatorów wojennych — zarówno tych z Bonn, jak i tych zza oceanu. *(oklaski)*.

Z całą ufnością i spokojem nie zapominając ani na chwilę o czujności, będziemy rozwijali dalej naszą twórczą pracę pokojową.

TOWARZYSZE!

W dniu naszego Święta Narodowego jeszcze mocniej zespólmy nasze szeregi. Wzmacniajmy siły naszej umiłowanej Ojczyzny! Dalszą ofiarną i wytrwałą pracą podnośmy wspólny nasz dobrobyt, naszą świadomość, naszą wiedzę, naszą kulturę! Coraz szerzej rozwijajmy nasz Front Narodowy w marszu ku lepszej przyszłości, w walce o pokój, w walce o pełną realizację Planu 6-letniego! Umacniajmy sojusz robotniczo - chłopski — niezłomną podstawę naszej władzy ludowej i naszego budownictwa socjalistycznego! *(długotrwałe, burzliwe oklaski)*.

Niech żyje nasza Konstytucja! *(oklaski)*.

Naprzód do walki o coraz lepsze życie wszystkich ludzi pracy, o pomyślność i rozkwit naszej ukochanej Ojczyzny! *(długo niemilknąca owacja)*.

Towarzysz Bierut przyjął ambasadora ZSRR G. Popowa

(f) Prezes Rady Ministrów Bolesław Bierut przyjął w dniu 21 bm. Ambasadora Nadzwyczajnego i Pełnomocnego Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich w Polsce Georgija Popowa.

(PAP)

Akademia w Londynie dla uczczenia Święta 22 Lipca

(f) LONDYN (PAP). Staraniem Towarzystwa Przyjaźni Brytyjsko - Polskiej odbyła się w Londynie w sali Whitehall Theatre uroczysta akademia dla uczczenia 9 rocznicy wyzwolenia narodu polskiego.

Na akademię przybyli m. in.: laureatka Międzynarodowej Nagrody Stalinowskiej „Za utrwalanie pokoju między narodami", wybitna działaczka światowego ruchu obrońców pokoju Monika Felton, znany postępowy prawnik brytyjski dr Pritt, członek Izby Lordów markiz Stansgate, reprezentanci centralnych władz związków zawodowych, przedstawiciele dyplomatyczni zaprzyjaźnionych krajów.

Przemówienia wygłosili: przewodnicząca Towarzystwa Przyjaźni Brytyjsko - Polskiej pani M. Pritt, ambasador PRL w Londynie Eugeniusz Jan Milnikiel oraz sekretarz związku zawodowego górników Szkocji William Pearson.

Akademia zakończyła się częścią artystyczną.

Występ „Mazowsza" na Uralu

(f) MOSKWA (PAP). Zespół Pieśni i Tańca „Mazowsze", powracający do kraju po dłuższym tournee artystycznym w Chinach Ludowych i po koncertach w Mongolskiej Republice Ludowej, zatrzymał się w Swierdłowsku. 20 bm. odbył się w Swierdłowskim Teatrze Opery i Baletu występ artystów polskich. Publiczność zgotowała zespołowi „Mazowsze" serdeczną owację.

Wystawa prasy polskiej w Berlinie

(f) BERLIN (PAP). W ramach „Tygodnia Kultury Polskiej" otwarta została w dniu 21 bm. w Berlinie wystawa prasy polskiej.

Otwierając wystawę przewodniczący Stowarzyszenia Dziennikarzy NRD R. Wenzel podkreślił doniosłą rolę, jaką odegrała w odbudowie i rozwoju Polski Ludowej demokratyczna prasa polska. Mówca zwrócił również uwagę na doniosłą działalność prasy polskiej na polu rozwijania przyjaźni między obu narodami i w dziedzinie wspólnej polsko - niemieckiej walki o pokój.

W odpowiedzi zabrał głos członek delegacji polskiej na „Tydzień Kultury" redaktor Edmund Osmańczyk. Omówił on osiągnięcia prasy polskiej w ciągu dziewięciu lat od 22 lipca 1944 roku. Nasza prasa ludowa — stwierdził m. in. mówca — jest nierozerwalnie związana z klasą robotniczą, z pracującą ludnością chłopską i twórczą inteligencją. Stanowi ona skuteczną broń w walce o urzeczywistnienie wielkich zadań planu sześcioletniego, w walce o szczęśliwe jutro.

*

Z okazji „Tygodnia Kultury Polskiej" liczne księgarnie demokratycznego sektora Berlina urządziły specjalne wystawy poświęcone twórczości polskiej i książce polskiej.

Ze sportu

Piłkarze CSR przegrywają w Moskwie

MOSKWA. Przebywająca w Moskwie piłkarska reprezentacja CSR rozegrała pierwszy mecz, przegrywając z mistrzem ZSRR — moskiewskim Spartakiem 0:2 (0:2). Zawody wywołały ogromne zainteresowanie, gromadząc na stadionie Dynamo ponad 70 tys. widzów. Gra była ciekawa i stała na wysokim poziomie.

Spartak zdobył prowadzenie w 27 min. gry ze strzału środkowego napastnika Simonjana. Pod koniec pierwszej połowy meczu ten sam zawodnik strzelił drugą bramkę z podania Dementiewa.

CSR: Stacho, Safranek, Karel, Novak, Trnka, Ipser, Gertl, Pazicky, Prsada (Kacany), Crha, Vik (Dobe).

Spartak: Pirajew, Siedow, Basaszkin, Tiszczenko, Nietto, Parszin, Tatuszin, Paramonow, Simonian, Dementiew, Iljin.

Reprezentacja CSR rozegra jeszcze dwa spotkania z drużynami radzieckimi.

Depesze z okazji Święta Odrodzenia

Do
Przewodniczącego Rady Państwa
Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej
Towarzysza **A. Zawadzkiego**

Warszawa

Z okazji Święta Narodowego — dnia Odrodzenia Polski — proszę Was, Towarzyszu Przewodniczący, o przyjęcie przyjaznych pozdrowień od Prezydium Rady Najwyższej ZSRR wraz z moimi pozdrowieniami i najlepszymi życzeniami dla bratniego narodu polskiego oraz dla Was osobiście.

K. WOROSZYŁOW

*

Do
Prezesa Rady Ministrów
Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej
Towarzysza **B. Bieruta**

Warszawa

W dniu Święta Narodowego Polski ślę Wam, Towarzyszu Prezesie, oraz Rządowi Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, me przyjazne pozdrowienia oraz życzenia dla narodu polskiego dalszych sukcesów i rozkwitu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

G. MALENKOW

*

Do
Ministra Spraw Zagranicznych
Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej
Towarzysza **S. Skrzeszewskiego**

Warszawa

Przyjmijcie, Towarzyszu Ministrze, me serdeczne pozdrowienia z okazji Święta Narodowego Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, jak również życzenia dalszego rozwoju i umocnienia przyjaźni i współpracy między naszymi narodami w interesie pokoju na całym świecie.

W. MOŁOTOW

*

Do
Towarzysza **A. Zawadzkiego**
Przewodniczącego Rady Państwa
Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej

Warszawa

Z okazji Święta Narodowego Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej proszę Was, Towarzyszu Przewodniczący, o przyjęcie mych serdecznych pozdrowień. Życzę Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej dalszego rozkwitu.

Przewodniczący Centralnego Rządu Ludowego
Chińskiej Republiki Ludowej
MAO TSE-TUNG

*

Do
Towarzysza **B. Bieruta**
Prezesa Rady Ministrów
Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej

Warszawa

Z okazji Święta Narodowego Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej ślę narodowi i Rządowi Polskiemu oraz Wam osobiście gorące pozdrowienia. Życzę narodowi polskiemu dalszych sukcesów w wykonaniu sześcioletniego planu budowy socjalizmu, a także życzę, aby braterska przyjaźń między Polską i Chinami jeszcze bardziej krzepła i rosła.

Premier Państwowej Rady Administracyjnej
Centralnego Rządu Ludowego
Chińskiej Republiki Ludowej
CZOU EN-LAI

*

Do
Przewodniczącego Rady Państwa
Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej
Towarzysza Aleksandra **Zawadzkiego**

Warszawa

W imieniu Prezydium Najwyższego Zgromadzenia Ludowego Koreańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej i swoim własnym przesyłam Wam, Szanowny Towarzyszu Przewodniczący, oraz w Waszej osobie Radzie Państwa Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, gorące pozdrowienia i życzenia w związku z 9-tą rocznicą wyzwolenia narodu polskiego przez sławne siły zbrojne wielkiego Związku Radzieckiego.

Życzę Wam, Szanowny Towarzyszu Przewodniczący, dobrego zdrowia oraz nowych sukcesów w Waszej szlachetnej działalności.

Przewodniczący Prezydium
Najwyższego Zgromadzenia Ludowego
Koreańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej
KIM DU-BON

*

Do
Prezesa Rady Ministrów
Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej
Towarzysza **Bolesława Bieruta**

Warszawa

Z okazji 9-ej rocznicy wyzwolenia narodu polskiego przez waleczną Armię Radziecką, pozwólcie abym w imieniu Rządu i całego narodu Koreańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej oraz swoim własnym wyraził Wam, Szanowny Towarzyszu Prezesie, oraz w Waszej osobie Rządowi Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i całemu narodowi polskiemu, moje najserdeczniejsze pozdrowienia i życzenia.

Cały naród koreański natchniony międzynarodowym poparciem oraz pomocą ze strony bratniego narodu polskiego, wyraża Mu głęboką wdzięczność i z radością obchodzi sławne Święto Narodowe bratniego narodu polskiego. Życzę dalszych sukcesów bratniemu narodowi polskiemu, nieugięcie kroczącemu na drodze do socjalizmu, a Wam osobiście, Szanowny Towarzyszu Prezesie, życzę dobrego zdrowia.

Przewodniczący Gabinetu Ministrów
Koreańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej
Marszałek KIM IR-SEN

Uroczysta Sesja Stołecznej Rady Narodowej

(f) Dnia 21 lipca — w przeddzień Święta Odrodzenia — odbyła się w hali „Gwardii" uroczysta Sesja Rady Narodowej m. st. Warszawy.

W Prezydium Sesji zajął miejsce przewodniczący KC PZPR, Prezes Rady Ministrów Bolesław Bierut oraz członkowie Rady Państwa z przewodniczącym Rady Aleksandrem Zawadzkim na czele, członkowie Biura Politycznego KC PZPR, członkowie Rządu, przedstawiciele Sejmu PRL, stronnictw politycznych, Wojska Polskiego, organizacji społecznych, członkowie Prezydium Rady Narodowej m. st. Warszawy i czołowi przodownicy pracy stolicy.

Przewodniczył Sesji Jerzy Albrecht — przewodniczący Prezydium Rady Narodowej m. st. Warszawy.

Sesja zgromadziła, obok radnych Stołecznej i Dzielnicowych Rad Narodowych — tysięczne rzesze przedstawicieli ludu stolicy.

Obecni byli członkowie licznych delegacji zagranicznych bawiących obecnie w Polsce.

Gdy członkowie Prezydium, gorąco witani przez zgromadzonych, zajmują swe miejsca, rozlega się Hymn Narodowy.

Uroczystą Sesję zagaja Jerzy Albrecht, serdecznie witając zebranych. Przedstawiwszy następnie ogromny dorobek w dziele rozwoju i rozkwitu naszej stolicy, mówca stwierdza m. in.:

„W nasze Święto Lipcowe dokonujemy nie tylko bilansu naszych osiągnięć. Mobilizujemy w tym dniu nasze siły do nowych, stojących przed nami zadań. Wymagają one podniesienia na wyższy poziom pracy naszych Rad i wzmożenia ich troski o zaspokojenie codziennych materialnych i kulturalnych potrzeb ludzi pracy".

Gdy Jerzy Albrecht udziela głosu Prezesowi Rady Ministrów Bolesławowi Bierutowi zrywają się gorące długotrwałe oklaski. **(Przemówienie podajemy na str. 1).**

Przemówienie przyjmują uczestnicy Sesji owacyjnie. Po zakończeniu przemówienia długo nie milknie entuzjazm.

Następnie przewodniczący udziela głosu radnemu — Zygmuntowi Dworakowskiemu, który odczytuje listę odznaczonych za wybitne osiągnięcia produkcyjne, za pracę społeczną i działalność kulturalną. Wśród oklasków i entuzjastycznych owacji na cześć budowniczych Polski socjalistycznej występują na podium ci, którzy wnieśli wielki wkład w dzieło rozwoju różnych dziedzin życia naszej z roku na rok piękniejszej stolicy.

Dekoracji dokonują przewodniczący Prezydium Rady Narodowej m. st. Warszawy J. Albrecht i wiceprzewodniczący S. Harasimowski.

Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski odznaczony został za wprowadzenie malarstwa ściennego do architektury Warszawy, kierowanie całością projektu malarskiego i osobisty wkład twórczy przy polichromii Rynku Starego Miasta — profesor Akademii Sztuk Plastycznych — Jan Sokołowski.

Złote Krzyże Zasługi otrzymali: docent Akademii Sztuk Plastycznych — E. Arct, nauczycielka — L. Gibka, artysta Państwowego Teatru Narodowego — E. Kunina oraz przodujący murarz, budowniczy Traktu Starej Warszawy — Cz. Sołtys.

Srebrnymi Krzyżami Zasługi udekorowano: przodującego cieślę z MDM — R. Bebelskiego, rębacza przodowego Metro Warszawskiego — R. Błaszczyka, betoniarza z MDM — J. Chruścickiego, przewodniczącego Prezydium DRN Żoliborz — E. Jankowskiego, murarza brygadzistę, wybitnego fachowca w zakresie budownictwa zabytkowego — B. Kleniewskiego, murarza brygadzistę, zasłużonego wychowawcę młodej kadry fachowców — R. Materę, wykładowcę Akademii Wychowania Fizycznego — A. Morończyka, kierownika produkcji Zakładów im. Wójcika, wybitnego racjonalizatora — R. Nowaka, ślusarza brygadzistę Zakładów im. Wójcika — M. Bekiesińskiego, mistrza modelarskiego FSO na Żeraniu — Z. Buchwalda, tokarza rewolwerowego Zakładów im. Kasprzaka, racjonalizatora — Janinę Goncalej oraz rębacza przodowego Metro Warszawskiego — A. Piwowara.

Tytuł i odznakę Zasłużonego Działacza Kultury Fizycznej otrzymał przewodniczący kolegium sędziowskiego piłki nożnej — G. Aleksandrowicz.

Brązowymi Krzyżami Zasługi udekorowano: Apolonię Białous — pomocnika murarskiego, J. Bywalda — majstra Zakładów im. Komuny Paryskiej, L. Klimka — posadzkarza z ZBM-3-KAM, Eugenię Strzałkowską — lutowaczkę z Zakładów im. Komuny Paryskiej, M. Szustakiewicza — tokarza z Zakładów im. Nowotki oraz M. Wasilewskiego — motorniczego MPK.

W chwili gdy dobiega końca dekoracja, na podium wchodzi liczna delegacja harcerzy. Dzieci wręczają wiązanki biało-czerwonych kwiatów członkom prezydium Sesji oraz odznaczonym. Znowu zrywa się burza oklasków. Zebrani długo manifestują na cześć przodującej siły narodu — Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej.

W imieniu Rady Narodowej m. st. Warszawy Jerzy Albrecht składa następnie odznaczonym, a w ich osobach — wszystkim przodownikom pracy, wszystkim budowniczym socjalistycznej Warszawy, gorące podziękowanie za ich ofiarny trud.

Dźwięki „Międzynarodówki" kończą część oficjalną uroczystej Sesji.

Po uroczystej Sesji odbyła się część artystyczna w wykonaniu orkiestry symfonicznej Państwowej Filharmonii Warszawskiej pod dyrekcją W. Rowickiego, chóru Akademii Medycznej z Gdańska i Młodzieżowego Domu Kultury w Warszawie oraz solistki - śpiewaczki Opery Warszawskiej M. Foltynówny.

Część artystyczną zakończył występ bawiącego w Polsce Państwowego Ukraińskiego Chóru Ludowego pod dyrekcją Laureata Nagrody Stalinowskiej I stopnia Grzegorza Wiriowki.

Zebrani serdecznie, oklaskiwali występy, szczególnie gorąco przyjmując gości radzieckich.

Artyści obdarowani zostali pięknymi kwiatami.

*

We wszystkich województwach odbyły się uroczyste sesje rad narodowych, na których podsumowano dorobek osiągnięć gospodarczych, kulturalnych i socjalnych w ciągu minionych 9 lat.

(PAP)

ROZKAZ MINISTRA OBRONY NARODOWEJ

Warszawa, 22 lipca 1953

W dniu dzisiejszym naród polski, a wraz z nim jego zbrojne ramię — Wojsko Polskie uroczyście obchodzą dziewiątą rocznicę powstania Polski Ludowej.

Dzień 22 Lipca — Święto Odrodzenia Polski i pierwszą rocznicę uchwalenia Konstytucji Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej naród polski wita nowymi, wspaniałymi osiągnięciami w dziedzinie budownictwa socjalistycznego w naszym kraju.

Dumą i radością napełniają serca każdego Polaka nowe budowle socjalizmu wznoszone wysiłkiem naszego narodu. Ofiarna praca budowniczych Warszawy, Nowej Huty, Jaworzna i innych wspaniałych obiektów naszej sześciolatki, entuzjazm pracującego chłopstwa, patriotycznie wypełniającego swój obowiązek wobec Ojczyzny — jest wzorem i natchnieniem dla żołnierzy Wojska Polskiego w ich ofiarnej służbie i wysiłku szkoleniowym.

Tegoroczne Święto Wyzwolenia zbiega się z X-leciem istnienia Wojska Polskiego. Powstałe na bratniej ziemi radzieckiej Wojsko Polskie, walcząc u boku niezwyciężonej Armii Radzieckiej, która przyniosła wolność naszej Ojczyźnie, służy dziś wiernie Polsce Ludowej, strzegąc jej granic na Odrze, Nysie i Bałtyku.

Wojsko Polskie wychowywane na naszych chlubnych tradycjach walk narodowo - wyzwoleńczych i rewolucyjnych, na wspaniałych postaciach polskich i radzieckich żołnierzy — bohaterów wojny z faszyzmem, stale umacnia żelazną, świadomą dyscyplinę swoich szeregów i zaostrza czujność wobec knowań imperialistycznych wrogów i ich agentów.

W dniu 22 Lipca Wojsko Polskie manifestuje swoją niezłomną wierność narodowi i władzy ludowej, wierność bratniej Armii Radzieckiej, najpotężniejszej armii świata, gotowość obrony niepodległości Ojczyzny i szczęścia narodu.

Szeregowcy i marynarze, podoficerowie i oficerowie, generałowie i admirałowie!

W dniu Święta Odrodzenia Polski pozdrawiam Was i życzę Wam dalszych osiągnięć w zaszczytnej żołnierskiej służbie dla dobra naszej Ojczyzny — Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Dla uczczenia dziewiątej rocznicy Odrodzenia naszej Ojczyzny

rozkazuję:

W naszej bohaterskiej stolicy — Warszawie oddać dnia 22 Lipca 24 salwy armatnie.

Niech żyje nasza umiłowana Ojczyzna — Polska Rzeczpospolita Ludowa — niezłomne ogniwo światowego frontu walki o pokój i postęp!

Niech żyje twierdza pokoju, postępu i wolności narodów — potężny Związek Radziecki!

Niech żyje Pierwszy Budowniczy Polski Ludowej, wychowawca Wojska Polskiego, Prezes Rady Ministrów — Bolesław Bierut!

Minister Obrony Narodowej
KONSTANTY ROKOSSOWSKI
Marszałek Polski

Nowe inwestycje oddane w całym kraju w dniu Święta Lipcowego

Radiostacja średniofalowa w Warszawie

(f) 21 bm. w rejonie Warszawy nastąpiło otwarcie nowej radiostacji, najnowocześniejszej i największej pod względem mocy spośród istniejących dotychczas w Polsce radiostacji średniofalowych. Radiostacja ta, dzięki braterskiej pomocy Związku Radzieckiego, zbudowana została w rekordowo krótkim czasie — w ciągu 11 miesięcy.

Na uroczystość otwarcia radiostacji przybyli: wiceprezes Rady Ministrów — Józef Cyrankiewicz, minister Poczt i Telegrafów — Szymanowski i kierownik wydziału komunikacyjnego KC PZPR — Gumiński.

Wiceprezes Rady Ministrów podziękował serdecznie budowniczym radiostacji oraz ekipie radzieckich specjalistów, która pomogła przy jej wznoszeniu i uruchomieniu.

W czasie uroczystości najbardziej ofiarni budowniczowie otrzymali odznaczenia państwowe. Dekoracji dokonał wiceprezes Rady Ministrów J. Cyrankiewicz w towarzystwie ministra Szymanowskiego.

Złote Krzyże Zasługi otrzymali: kierownicy zespołów radiostacji — B. Anioł i St. Jelonkiewicz, główny inżynier — J. Zduński, inżynierowie — K. Bac i E. Kolanowski oraz prof. Tomaszkiewicz. Ponadto 10 pracowników otrzymało Srebrne Krzyże Zasługi, a 15 — Brązowe.

Nowy statek dalekomorski M/S „Kopernik"

21 lipca br. w przededniu Święta Odrodzenia — odbyła się w Stoczni Gdańskiej z udziałem ministra Przemysłu Maszynowego J. Tokarskiego uroczystość oddania do eksploatacji Polskiej Marynarce Handlowej nowego pełnomorskiego statku „Kopernik".

Wrocławska wytwórnia filmów fabularnych

W dniu 21 bm. na 10 dni przed terminem oddana została do użytku we Wrocławiu nowoczesna Wytwórnia Filmów Fabularnych.

Nowa linia tramwajowa w Bydgoszczy

21 bm., w przededniu Święta Odrodzenia oddana została do użytku mieszkańców Bydgoszczy 14-kilometrowa nowa linia tramwajowa „Brda".

Otwarcia linii i dekoracji 10 najbardziej zasłużonych jej budowniczych wysokimi odznaczeniami państwowymi dokonał Minister Gospodarki Komunalnej — Baranowski.

Hala produkcyjna i żłobek w zakładach obuwia w Chełmku

W dniu 20 bm., tj. na dwa dni przed zaplanowanym terminem, odbyła się w Południowych Zakładach Obuwia w Chełmku uroczystość przekazania do eksploatacji nowej hali produkcyjnej oraz otwarcie wzorowo wyposażonego żłobka przyzakładowego. (PAP)

Fabryka siporexu na Żeraniu

WARSZAWA (Obsł. wł.). 21 lipca uruchomiono na Żeraniu wielkie Zakłady Produkcji Elementów Budowlanych produkujące nowy materiał budowlany — bloki gazobetonowe typu siporex.

Siporex jest lżejszy od cegły. Z siporexu wytwarza się oprócz dużych, osiem razy większych od cegły bloków również belki, płyty dachowe itp. Stawia się z niego ściany działowe i ściany nośne.

Obecna zdolność produkcyjna Zakładów Produkcji Elementów Budowlanych wynosi 600 metrów sześciennych siporexu na dobę.

Zakłady te są całkowicie zmechanizowane. Urządzenia produkcyjne zakładów są proste i łatwe w obsłudze.

(W)

Nowoczesna piekarnia w Warszawie

Na dwa i pół miesiąca przed terminem oddała załoga Warszawskiego Budownictwa Przemysłowego nr 2 największą w Polsce piekarnię mechaniczną.

Piekarnia mechaniczna przy ul. Krasińskiego wypiekać będzie w ciągu doby 50 ton pieczywa.

Urządzenia w nowej piekarni zostały tak zaprojektowane, że wszystkie prace, począwszy od przesiewania mąki, wyrabiania ciasta, a następnie ważenia i formowania, wykonują maszyny. (kw)

Hołd bohaterom poległym o wolność naszej Ojczyzny

(f) W przededniu Święta Wyzwolenia — 21 bm. przedstawiciele najwyższych władz państwowych i partyjnych złożyli wieńce na Cmentarzu-Mauzoleum Żołnierzy Radzieckich poległych w czasie walk o wyzwolenie Stolicy.

Przed Mauzoleum, przy którym wartę honorową zaciągnęła kompania Wojska Polskiego — długi rząd pocztów sztandarowych.

Uroczystość składania wieńców rozpoczyna odegranie przez orkiestrę wojskową hymnu polskiego i radzieckiego. Przy dźwiękach werbli do stóp Mauzoleum poległych bohaterów zbliżają się delegacje z wieńcami. Pierwsi w imieniu Prezesa Rady Ministrów wieniec składają wiceprezes Rady Ministrów — Władysław Dworakowski, minister Spraw Zagranicznych — Stanisław Skrzeszewski oraz Szef Urzędu Rady Ministrów — min. Kazimierz Mijal. Wieniec od Rady Państwa składają: zastępcy przewodniczącego Rady Państwa — Stefan Ignar i Wacław Barcikowski oraz sekretarz Rady Państwa — Marian Rybicki. Wieniec Komitetu Centralnego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej niosą: sekretarz KC PZPR — Edmund Pszczółkowski oraz pracownicy KC — Skrzypczak i Treblińska. Z kolei w imieniu Ludowego Wojska Polskiego wieniec u stóp Mauzoleum składa generał brygady Steca. Do płyty Mauzoleum zbliża się następnie delegacja Ambasady Związku Radzieckiego w Warszawie. Wieniec składa ambasador nadzwyczajny i pełnomocny ZSRR w Polsce Georgij Popow oraz pracownicy Ambasady.

Następnie wieńce w imieniu Komitetu Warszawskiego PZPR składa sekretarz KW — Władysław Matwin, w imieniu Stołecznej Rady Narodowej przewodniczący Prezydium St. RN — Jerzy Albrecht. Do Mauzoleum zbliżają się kolejno z wieńcami delegacje władz naczelnych, stronnictw politycznych, organizacji masowych, a za nimi delegacje załóg warszawskich zakładów pracy, przedsiębiorstw budowlanych, instytucji i urzędów.

W tym samym dniu przedstawiciele społeczeństwa Stolicy złożyli również wieńce u stóp Pomnika Braterstwa Broni na Pradze oraz Pomnika Wdzięczności na Rondzie Waszyngtona. Lud Stolicy złożył również hołd pamięci bohaterów polskiego ruchu rewolucyjnego — bojowników o Polskę Ludową, Polskę wolną od kapitalistycznego ucisku i wyzysku. Delegacje Komitetu Centralnego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej, organizacji społecznych i młodzieżowych oraz liczne delegacje ludu Warszawy złożyły wieńce pod bramą straceń w Cytadeli Warszawskiej, na Płycie Czerniakowskiej oraz na Płycie Sztabu AL na Krakowskim Przedmieściu. (PAP)

Ludowe Wojsko Polskie wiernie i czujnie strzeże niepodległości naszego narodu i naszego pokojowego budownictwa

Przemówienie Marszałka Konstantego Rokossowskiego na uroczystościach Święta Odrodzenia w Stalinogrodzie

Towarzysze robotnicy, chłopi i żołnierze!

Ludzie pracy miast i wsi!

W imieniu Rządu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i Ludowego Wojska Polskiego witam Was i serdecznie pozdrawiam w dniu Święta Narodowego 22 Lipca.

Szczególnie gorąco pozdrawiam czołowy oddział polskiej klasy robotniczej — górników i hutników Śląska i Zagłębia.

Przedterminowe wykonanie przez górników i hutników Śląska planów produkcyjnych za I półrocze, a także wykonanie dodatkowych zobowiązań produkcyjnych dla uczczenia Święta Lipcowego — stanowi ogromny wkład w dzieło umocnienia sił naszej Ojczyzny i podnoszenia dobrobytu wszystkich ludzi pracy.

Za tę Waszą niestrudzoną, ofiarną pracę pozwólcie przekazać Wam w imieniu Rządu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej serdeczne podziękowanie.

Pozdrawiam i wyrażam podziękowanie wszystkim robotnikom, chłopom i inteligencji pracującej województwa stalinogrodzkiego, który swą patriotyczną pracą w przemyśle i w rolnictwie, w transporcie i w służbie zdrowia, w szkolnictwie i na polu pracy kulturalnej przyczyniają się do wzrostu sił Polski Ludowej i polepszenia życia naszego narodu.

Dzięki historycznemu zwycięstwu Związku Radzieckiego nad hitlerowskim faszyzmem — dziś pod przewodem klasy robotniczej, zjednoczeni we Froncie Narodowym, budujemy nowe, lepsze życie w naszej wyzwolonej i zjednoczonej Ojczyźnie.

Z dumą możemy spojrzeć na dorobek 9-lecia Polski Ludowej w dziedzinie gospodarki narodowej, oświaty i kultury, życia politycznego i społecznego. I chociaż musimy zwalczać jeszcze niemałe trudności w naszym życiu, możemy z ufnością patrzeć w przyszłość.

Stajemy się narodem coraz bardziej silnym, oświeconym i kulturalnym.

Dzięki naszym dotychczasowym sukcesom w wykonaniu wielkich planów narodowych — jesteśmy w stanie coraz lepiej zaspokajać rosnące potrzeby materialne i kulturalne ludzi pracy.

W oparciu o nasze rosnące siły i o braterską pomoc Związku Radzieckiego, w przyjaźni i współpracy ze wszystkimi narodami obozu pokoju i socjalizmu i z wielką armią obrońców pokoju we wszystkich krajach świata, będziemy niestrudzenie rozwijać nasze pokojowe budownictwo.

Umacniać jeszcze bardziej jedność i współpracę wszystkich narodów, stojących na straży pokoju, wzmagać czujność wobec knowań wroga, święcie przestrzegać Konstytucji i zasad praworządności, rozwijać siły naszej Ludowej Ojczyzny i całego obozu pokoju — oto najwyższy nakaz patriotyczny, oto droga, która prowadzi nas do pełnego zwycięstwa.

Przyszłość należy do nas, do niezwyciężonego obozu pokoju i socjalizmu, któremu przewodzi wielki Związek Radziecki.

Obywatele, rodacy!

Mogę zapewnić Was, że Ludowe Wojsko Polskie wiernie i czujnie strzeże niepodległości narodu i władzy ludu polskiego, naszych granic i naszego pokojowego budownictwa.

Myśli i serca żołnierzy są razem z Wami, gdyż każdy z nas ożywiony jest tym samym pragnieniem, tą samą wolą, aby nasza Ojczyzna rosła w siły, aby rozkwitała cała nasza ziemia polska, a zwłaszcza nasza prastara Ziemia Śląska, kuźnia potęgi naszego narodu.

Jeszcze bardziej zespólmy swe wysiłki we Froncie Narodowym, nie szczędźmy trudu dla umacniania potęgi Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, dla świętej sprawy pokoju i wolności naszego narodu, nie żałujmy trudu, aby szybciej rozwijała się nasza gospodarka i kultura narodowa, abyśmy coraz pełniej mogli realizować podstawowy nasz cel — coraz lepsze zaspokajanie materialnych i kulturalnych potrzeb całego narodu, wszystkich ludzi pracy.

Niech żyją nasi górnicy i cały lud pracujący Śląska i Zagłębia!

Niech żyje nasza ukochana Ojczyzna — Polska Rzeczpospolita Ludowa!

Niech żyje Wielki Budowniczy Polski Ludowej — Bolesław Bierut!

Pochód młodości na ulicach Warszawy

Radosny jest nasz pochód lipcowy, roztańczony, ubarwiony wszystkimi kolorami tęczy. Ukwiecony wiązankami kwiatów. Pochód młodości, radości i siły.

Witała go dziś Warszawa wystrojona, bogatsza o Rynek Starego Miasta, o ten wspaniały pomnik tradycji narodowej, który Polska Ludowa zwróciła swojej stolicy podnosząc go z ruin.

Stare Miasto, kolumna Zygmunta, Trasa W-Z, Nowy Świat, MDM, Plac Konstytucji, nowe osiedla, Mirów, Muranów... Zachłystuje się człowiek tym nowym pięknem Warszawy dziś zwłaszcza, w lipcowe święto, w ten dzień na wieki już upamiętniony, dzień dwóch ważnych etapów naszej historii: dzień Manifestu PKWN i dzień Konstytucji.

Trybuna honorowa, na której przyjmował wielką manifestację młodzieży Prezes Rady Ministrów, Przewodniczący naszej partii towarzysz Bolesław Bierut w otoczeniu członków Rządu i kierownictwa partii, została umieszczona u wylotu ul. Trębackiej, na wprost pomnika Mickiewicza.

Manifestowali młodzi swą miłość do ojczyzny, swe przywiązanie do partii, która wiedzie nas do lepszego, jaśniejszego jutra. Manifestowali przywiązanie do najlepszych tradycji narodowych.

Serdecznie pozdrawiał wesoły, roztańczony korowód towarzysz Bierut.

A Mickiewicz z pomnika jakby przypominał:

„Młodości, ty nad poziomy wylatuj... Tam sięgaj, gdzie wzrok nie sięga, tam, czego rozum nie złamie".

*

Godzina 11.00. Na lekkim wietrze łopoczą chorągwie. Grzmot honorowych salw armatnich, dźwięki marsza oznajmiają rozpoczęcie pochodu.

Pochód zaczynają najmłodsi, dzieci szkół warszawskich. Rozpoczynają pod hasłem: „pragniemy pokoju dla wszystkich dzieci świata". Mienią się czerwone chusteczki harcerskie, ustępują miejsca barwnym strojom ludowym. Właśnie grupa malców w regionalnych strojach odrywa się od korowodu, podbiega do trybuny honorowej z kwiatami dla towarzysza Bieruta. Ze skromnym, symbolicznym darem dla tego, którego „tak bardzo kochamy".

Dzieci szkolne wypisały na swych transparentach: „Dziś uczymy się — jutro będziemy budować socjalizm".

Najmłodszych uczestników manifestacji zamieniają ich starsi koledzy, aktywni uczestnicy budownictwa socjalistycznego.

Idzie młodzież robotnicza. Za wielką makietą przedstawiającą tunel metra, idą jego budowniczowie — warszawscy górnicy. Za nimi ci, którzy budują hutę „Warszawa", dalej młodzież fabryk warszawskich: z żerańskiej FSO, z zakładów im. Waryńskiego, z zakładów im. Róży Luksemburg. Jeden z transparentów nawiązuje do lipca ubiegłego roku, do świeżego jeszcze w pamięci młodzieży wielkiego Zlotu. „Wierni ślubowaniu — wykonaliśmy plan pierwszego półrocza". Błyszczą na piersiach młodych robotników i robotnic srebrne gwiazdy przodowników pracy, czerwone wstęgi z procentem przekroczonych norm.

A oto ZWUT im. Komuny Paryskiej niesie dumny transparent: „Załoga pracuje w piątym roku planu 6-letniego" — oto dar na święto lipcowe.

Idą zwartym masywem ZMP-owcy ze szturmówkami. Raz po raz zrywają się okrzyki: „Niech żyje nasza ludowa ojczyzna", „Niech żyje nasza partia".

Oto na czoło pochodu wkracza wielka biała księga. Na niej słowa „Prawo do pracy" — to młodzi niosą karty Konstytucji, która im to prawo, nie jak dawniej na papierze, lecz w rzeczywistości gwarantuje.

„Prawo do nauki" — młodzi studenci, słuchacze szkół zawodowych, dzieci robotnicze i chłopskie, którym ta właśnie Konstytucja otwarte Maniefestem Lipcowym drzwi uczelni na wieki zagwarantowała.

„Prawo do wypoczynku" — oto pomysłowo udekorowane makiety wczasów pracowniczych. Namiot otoczony zielenią mieści się na samochodzie ciężarowym, ale przypomina, że w górach, nad morzem, na wczasach wędrownych, czy nad jeziorami poznasz lepiej swój kraj, zdobędziesz siły do lepszej, wydajniejszej pracy. Idzie w barwnych regionalnych strojach młodzież chłopska. Wymachując kolorowymi chusteczkami i wiązankami kwiatów — pozdrawia towarzysza Bieruta.

Na wielkim, błękitnym globusie niesionym na młodych, silnych ramionach widnieje napis: „Proletariusze wszystkich krajów łączcie się".

Uderza w niebo z młodzieńczych piersi potężna pieśń: „Nasza pieśń radością dzwoni, nasza pieśń — gorący płomień". Młodzież nasza manifestuje swą solidarność z młodzieżą całego świata, walczącą o taką radość, jaka jest naszym udziałem, o prawo do prawdziwej młodości, wbrew podstępnym zakusom tych wszystkich, którzy by chcieli młodość zalać potokiem krwi i żelaza, zniszczyć w pożodze nowej wojny. „Precz z podżegaczami wojennymi" — brzmią okrzyki.

A oto nowa grupa niesie portrety członków Prezydium KPZR, dalej wielki napis: Przyjaźń — Przykład — Pomoc ZSRR. Ta przyjaźń, która pozwoliła wywalczyć wolną ojczyznę, ta pomoc i ten przykład, które pozwalają ją silną i piękną budować. Idą budowniczowie Pałacu Kultury i Nauki im. Stalina — budowniczowie wspaniałego daru przyjaźni narodu dla narodu.

Naprzód, na Festiwal! A potem emblematy Światowej Federacji Młodzieży Demokratycznej, Komsomołu i ZMP — to idą grupy festiwalowe. Splotły mocno ramiona. Przypominają się znów płomienne słowa z „Ody do młodości": „hej ramię do ramienia wspólnymi łańcuchy opaszmy ziemskie kolisko..."

Idą ze śpiewem na ustach, poniosą na Festiwal całą radość tworzenia wielkich dzieł, wznoszenia potężnych budowli, radość, która jest ich udziałem, podzielą się doświadczeniem z takimi jak oni, wolnymi, młodymi ludźmi z wolnych krajów. Pokażą młodzieży walczącej jeszcze pod jarzmem kapitalistycznym, co można osiągnąć, gdy ster władzy obejmuje lud.

I dlatego rozbrzmiewają słowa: Pokój, postęp świata.

Defilują sportowcy. Ich barwny, piękny przemarsz otwiera poczet sztandarowy. Wielką czerwoną szturmówkę niesie nowa rekordzistka Polski w rzucie oszczepem — Kowalewska, obok niej z flagami narodowymi defilują dwukrotny zdobywca medali olimpijskich w boksie — Antkiewicz i nasz najlepszy kolarz — Krolak.

Tysiączne rzesze widzów zgromadzonych wzdłuż trasy gorąco i serdecznie witają naszą sportową młodzież, barwne kolumny przodowników pracy, nauki i sportu. Witają serdecznie chlubę naszego narodu — młodzież — silną, zdrową, radosną, która na dziesiątkach tysięcy boisk i sal sportowych zdobywa zdrowie, sprawność do pracy i obrony ojczyzny, młodzież, która w Polsce Ludowej znalazła najlepsze warunki wszechstronnego rozwoju.

Oklaski potężnieją. To zwarta kolumna sportowców ZS Budowlani niesie portret wielkiego budowniczego Polski Ludowej, towarzysza Bolesława Bieruta. Nowy huragan oklasków — sportowcy ZS Stal defilują z portretem robotnika warszawskiego, bohatera spod Stalingradu, Marszałka Polski towarzysza Konstantego Rokossowskiego.

Przed trybuną honorową idą teraz ci, którzy szeroko rozsławili imię naszego ludowego sportu, imię naszej ukochanej ojczyzny za granicami kraju — idą bohaterowie licznych, zwycięskich walk ze znanymi sportowcami zagranicznymi — zasłużeni mistrzowie sportu i mistrzowie sportu. Za nimi defilują w zwartej kolumnie działacze sportowi, ofiarni aktywiści ruchu sportowego, którzy wkładem swej pracy przyczyniają się w poważnej mierze do dalszego umasowienia naszej kultury fizycznej.

Twarze zwrócone w prawo. Raz po raz z tłumu defilujących sportowców pada okrzyk: „Niech żyje towarzysz Bierut!", „Niech żyje Komitet Centralny Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej!", „Niech żyje Polska Rzeczpospolita Ludowa!"

Przed trybunę honorową nadjeżdża grupa młodocianych kolarzy na małych rowerach. Dzieci zatrzymują się i każde z nich składa przed towarzyszem Bierutem wiązankę kwiatów — symbol swej miłości dla najlepszego opiekuna dzieci i młodzieży.

Zbliżają się teraz nasi reprezentanci, którzy na stadionach, pływalniach i w halach Buka resztu walczyć będą o zwycięstwa i sukcesy naszych barw w szlachetnej rywalizacji ze sportową młodzieżą całego świata, młodzieżą, która przybędzie do stolicy Rumunii, by dać wyraz swej niezłomnej woli utrwalenia przyjaźni i pokoju na całym świecie.

Defilują sportowcy nowego zrzeszenia — „Zryw" — uczniowie i uczennice szkół zawodowych. Za nimi zwarte kolumny reprezentantów ZS Budowlani. Wczoraj jeszcze wielu z nich w ostatnim, zwycięskim wysiłku kończyło pracę na Trakcie Starej Warszawy. Dzisiaj, 22 Lipca defilują przez ulice ukochanej stolicy — radośni i dumni z wypełnionych obowiązków, gotowi do dalszej pracy.

„Jest nas sportowców 1.250.000, pod koniec 1953 roku będzie nas 1.600.000" — to krótki, lecz jakże wymowny bilans dotychczasowych naszych osiągnięć w ruchu sportowym i zadanie na najbliższą przyszłość. Transparent ten niosą Budowlani. Za nimi sportowcy ZS Spójnia, dalej AZS. Przed trybuną honorową zatrzymuje się piękna grupa studentów Akademii Wychowania Fizycznego im. gen. Świerczewskiego. Ich popis gimnastyczny wywołuje burzę oklasków. Towarzysz Bierut wznosi okrzyk: „Polska młodzież sportowa niech żyje!" Okrzyk ten podejmują wszyscy. Huraganem braw żegnają studentów AWF, by za chwilę witać nowymi oklaskami prężną, liczną kolumnę ZS Stal.

Kwiaty sypią się na trybunę honorową. Głowy sportowców zwrócone w prawo. Oczy wypatrują tych, którzy przewodzą narodowi w jego ofiarnej pracy i walce o Polskę nową, Polskę socjalistyczną.

Idą sportowcy — górnicy. Na ramionach kilofy — symbol ich pracy. Reprezentantów przodującego oddziału naszej klasy robotniczej wita ludność stolicy niemilknącymi oklaskami. Za górnikami maszerują sportowcy ZS Ogniwo, potem studenci WSWF z Poznania i Wrocławia. „Pokój, postęp świata" — gromkim okrzykiem witają społeczeństwo Warszawy. Ich piękne pokazy wywołują rzęsiste oklaski, ale oto nowa kolumna — reprezentanci Ludowych Zespołów Sportowych. „Niech żyje sojusz robotniczo-chłopski". „Precz z podżegaczami wojennymi" — skandują sportowcy wiejscy, ci, których szczególną opieką otoczyła partia i rząd, którzy swą pracą na polu sportowym pomagają w przebudowie naszej wsi.

Przed trybunami defilują teraz sportowcy ZS Włókniarz, reprezentanci ZS Unia, członkowie ZS Kolejarz. „Pokój zwyciężyć" i „Precz z podżegaczami wojennymi" — długo nie milkną ich okrzyki, którymi wyrażają niezłomną wolę całej młodzieży polskiej — walki o utrwalenie pokoju.

Orkiestra przerywa marsza. Rozlega się hejnał krakowski, a za chwilę piosenka o Nowej Hucie. To studenci WSWF z Krakowa wykonują w takt tej piosenki efektowny pokaz gimnastyczny. Pokaz swój kończą gromkim okrzykiem „Cześć budowniczym Nowej Huty, cześć, cześć, cześć, hurra!"

Silnym, sprężystym krokiem maszerują sportowcy ZS Gwardia. I oni zdobywają sobie zasłużone oklaski za piękny pokaz, za wspaniałą postawę. Za nimi sportowcy ZS Stal. Znów rozlegają się huragany oklasków, witające sportowców-żołnierzy, reprezentantów CWKS, zdobywców wielu tytułów mistrzowskich i rekordów. Za nimi młodzież z LPŻ — szybownicy, żeglarze, strzelcy, krótkofalowcy.

Nadchodzą barwne grupy PTTK. Górale, krakowiacy, łowiczanie w strojach ludowych, gra cała gama barw. „Niech żyje nasz gospodarz Bolesław Bierut" — tym gorącym okrzykiem witają Pierwszego Obywatela grupy regionalne. Masowa turystyka udostępniona szerokim rzeszom ludzi pracy, to główne zadanie PTTK. Turystyka rozwija się u nas coraz szerzej. W defiladzie widzimy uczestników tegorocznych masowych imprez turystycznych — raidu narciarskiego, marszu ostatnim szlakiem gen. Świerczewskiego, spływu na Brdzie i setki kolarzy, którzy we wtorek zakończyli 5-dniowy raid szlakiem PKWN.

W oddali warczą motory. To w szybkim tempie zbliżają się kolumny motocyklistów, przedstawicieli sekcji motorowych zrzeszeń sportowych. Zwarta kolumna ZMP-owców zamyka defiladę. Zamyka defiladę młodości, radości i siły, defiladę młodzieży polskiej, która w ludowej ojczyźnie znalazła najlepsze warunki wszechstronnego rozwoju.

Defilada wojskowa w Stalinogrodzie w dniu 22 Lipca

(a) Radośnie, w poczuciu dumy i zadowolenia ze stale rosnących sukcesów i spełnionego obowiązku w walce o coraz lepszą przyszłość całego narodu, z wykonania planu półrocznego obchodził Śląsk 9 rocznicę ogłoszenia Manifestu PKWN i pierwszą rocznicę uchwalenia Konstytucji Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Wzdłuż trasy, którą przeciągać ma defilada, już od rana gromadzą się tłumy mieszkańców. Domy, wystawy sklepowe i okna mieszkań są udekorowane. Powiewają czerwone i biało-czerwone flagi. Na fasadach domów widnieją portrety Prezesa Rady Ministrów Bolesława Bieruta i wiceprezesa Rady Ministrów, Ministra Obrony Narodowej, Marszałka Polski — Konstantego Rokossowskiego.

Serce robotniczego Śląska, miasto noszące imię Wielkiego Stalina, przeżywało 22 Lipca swój wielki dzień. Gościło u siebie Ludowe Wojsko Polskie.

Punktualnie o godz. 10 na trybunę honorową wchodzą witani długotrwałymi owacjami wiceprezes Rady Ministrów, Marszałek Polski — Konstanty Rokossowski i wiceprezes Rady Ministrów — Władysław Dworakowski. Towarzyszą im I sekretarz KW PZPR w Stalinogrodzie — Józef Olszewski, generalicja z wiceministrem Obrony Narodowej generałem Popławskim na czele oraz przedstawiciele władz miejscowych. Obecny jest również konsul ZSRR w Krakowie — Nikitin.

Wśród gorących oklasków, owacji na cześć Rządu, Partii i Wojska, na cześć przyjaźni z bratnimi narodami Związku Radzieckiego, Marszałek Rokossowski wygłasza przemówienie. (Treść przemówienia podajemy powyżej).

Rozlegają się dźwięki Hymnu Narodowego, powietrze przeszywa ogłuszający huk salw armatnich. Rozpoczyna się defilada wojskowa. Prowadzi ją zasłużony oficer Wygnański, który podchodzi do trybuny i melduje Marszałkowi Rokossowskiemu rozpoczęcie defilady.

Widać już kolumny piechoty. Miarowy krok defiladowy odbija się potężnym echem wśród ulic Stalinogrodu. Z obu stron trasy wypełnionej publicznością sypią się niezliczone wiązanki kwiatów. Zrywają się donośne okrzyki „Niech żyją!", „Niech żyje Odrodzone Wojsko Polskie!"

Zdyscyplinowane szeregi w zielonych mundurach i stalowych hełmach wzbudzają zachwyt zgromadzonych na trasie defilady. Ostrza bagnetów lśnią w promieniach słońca. W każdym ruchu tych zwartych szeregów przejawia się najwyższy poziom wyszkolenia. Ogorzałe w słońcu twarze żołnierzy zwrócone są w stronę trybuny. Widać na nich głęboką miłość do ukochanego dowódcy, zwycięzcy spod Stalingradu, Marszałka Rokossowskiego. Pochyla się przed trybuną honorową lśniący złotem haftu bojowy sztandar, pod którym żołnierze I Armii dotarli do Bałtyku i zakończyli swój pełen chwały szlak bojowy nad Łabą. Bez przerwy padają kwiaty, nie milkną oklaski i okrzyki.

W jednym z pododdziałów maszeruje szeregowiec Grobelniak, który pracował w hucie „Pokój". W tej hucie wytapiał on stal, budując wraz z innymi konstrukcje nowych hal fabrycznych. Dziś jego ręce mocno trzymają karabin, strzegą pokojowego budownictwa Ojczyzny. Maszeruje wzorowy żołnierz kapral Zbigniew Kędziora, dawny rębacz kopalni „Kleofas", w której był przodownikiem pracy. W tych samych szeregach mocno wybijają rytm kroku defiladowego przodownicy wyszkolenia bojowego: kapral Marian Jeziorko, szeregowcy Ryszard Buchta, Roman Litwiński, Włodzimierz Paluch, Henryk Stachel, Leon Lisowski i wielu innych.

Wspaniale maszerują podchorążowie — przyszłe kadry oficerskie naszego wojska. Za nimi zbliża się jednostka KBW. Prowadzi ją uczestnik walk I Armii oficer Franciszek Król. Na jego piersi Krzyż Walecznych i medale za udział w walkach o Warszawę, w bojach nad Odrą i Bałtykiem, polskie i radzieckie medale za zwycięstwo nad faszyzmem. Jest on dziś wychowawcą żołnierzy Ludowego Wojska.

Wszystkie oczy kierują się na poczet sztandarowy. Obok sztandaru kroczy sierżant Denczuk, niedawno jeszcze rębacz ścianowy kopalni „Miechowice". Za pocztem sztandarowym — w pięknych galowych mundurach podchorążowie Szkoły Oficerskiej KBW, a wśród nich Józef Reclik, były górnik z kopalni „Rydułtowy" i Eryk Wojtek z Łazisk na Śląsku.

Idą strażnicy naszych granic — Wojska Ochrony Pogranicza. Oto w jednym szeregu maszerują synowie górników i budowniczych Warszawy, chłopów i robotników Wybrzeża. Idzie Henryk Kowalczyk z Niwki, Zygmunt Żmuda z Modrzejowa, Ryszard Ogonowski — syn warszawskiego robotnika. Dalej Mieczysław Kupiński z Kielc i Andrzej Tarnecki z Łodzi.

Robotnik i chłop ramię w ramię maszerują w jednym szeregu. Za trudną i ofiarną służbę nagradzają ich dziś ludzie pracy uśmiechem i kwiatami, oklaskami i owacjami.

Zbliżają się pododdziały marynarzy, z którymi górników śląskich łączy szczególnie serdeczna więź. W słońcu błyszczą białe bluzy i złote kordziki oficerów, sypią się nowe naręcza kwiatów. Trybunę mija dowódca drużyny, wyróżniający się swą postawą marynarz Andrzej Sporysz, syn górnika z kopalni „Marcel". W tych samych szeregach znajduje się starszy bosman Zając — w czasie wojny żołnierz piechoty I Armii, uczestnik walk pod Lenino, później jeden z pierwszych żołnierzy Ludowej Marynarki Wojennej. Tuż za nim marynarze: Zygmunt Otto, Jan Musioł, Feliks Sobkowiak, Jan Smedel.

(W chwili, gdy oddajemy numer do druku defilada trwa)

Nowa pływalnia w Łodzi

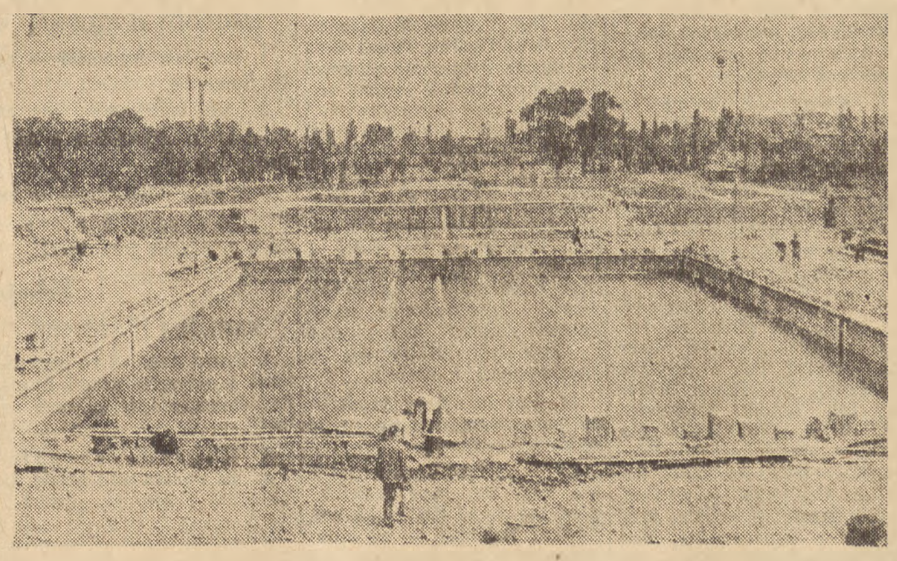

W dniu Święta Odrodzenia oddana została do użytku mieszkańców Łodzi nowa pływalnia w parku w Widzewie Foto CAF — Szarfhare

Nota rządu ZSRR do Turcji

(f) MOSKWA (PAP). Agencja TASS donosi: 20 lipca br. zastępca ministra spraw zagranicznych ZSRR W. A. Zorin wręczył ambasadorowi Republiki Tureckiej w Moskwie p. Hozarowi notę następującej treści:

Ministerstwo Spraw Zagranicznych Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich ma zaszczyt oświadczyć ambasadzie Republiki Tureckiej co następuje:

Tureckie Ministerstwo Spraw Zagranicznych zawiadomiło ambasadę radziecką w Ankarze, że w okresie od 22 do 27 lipca w porcie stambulskim znajdować się będzie eskadra okrętów wojennych Stanów Zjednoczonych w składzie 10 jednostek, w tej liczbie 2 krążowniki, 3 kontrtorpedowce, 4 poławiacze min i 1 statek desantowy.

W ślad za tym tureckie Ministerstwo Spraw Zagranicznych zawiadamia ambasadę radziecką, że w okresie od 27 lipca do 3 sierpnia w porcie stambulskim przebywać będzie eskadra angielskich okrętów wojennych w składzie 22 jednostek, w tej liczbie 3 krążowniki, 4 kontrtorpedowce, 6 poławiaczy min, 4 statki desantowe.

W związku z tym oświadczeniem tureckiego Ministerstwa Spraw Zagranicznych, nie można nie zwrócić uwagi na okoliczność, że w ostatnim czasie fakty zawijania do portów cieśnin czarnomorskich eskadr obcych okrętów wojennych, z wielkimi okrętami włącznie, stały się coraz częstsze, a wspomniane wyżej odwiedziny w porcie stambulskim przez 10 amerykańskich okrętów wojennych i 22 angielskie okręty wojenne mogą być oceniane, jako swego rodzaju demonstracja wojskowa.

W świetle wymienionych wyżej okoliczności, rząd radziecki ma nadzieję, że otrzyma od rządu tureckiego dodatkową informację.

Pan Hozar przyrzekł przekazać powyższą notę rządowi tureckiemu.

Wskrzeszanie militaryzmu niemieckiego pod pretekstem „obrony Europy"

Wypowiedź angielskiego wiceministra Selwyn Lloyda

(f) MOSKWA (PAP). Agencja TASS donosi z Londynu: W tych dniach angielski minister stanu do spraw zagranicznych Selwyn Lloyd w swym oświadczeniu na temat zagadnień polityki zagranicznej wypowiedział się szczerze za niezwłocznym uzbrojeniem zjednoczonych Niemiec i za włączeniem 12 dywizji zachodnio - niemieckich do tzw. „systemu obrony Europy".

Na uwagę jednego z korespondentów, czy właściwe jest stawianie kwestii włączenia 12 dywizji niemieckich do europejskiej wspólnoty obronnej w chwili, gdy trzy mocarstwa zachodnie zwróciły się do Związku Radzieckiego z propozycją zwołania konferencji ministrów spraw zagranicznych czterech mocarstw dla uregulowania problemu niemieckiego, Lloyd odpowiedział, że mocarstwa zachodnie występują przeciwko neutralizacji Niemiec, ponieważ — według jego słów — neutralizacja Niemiec będzie sprzyjać zrodzeniu się u Niemców chęci uzbrojenia się, co — jak wyraził się Lloyd — przekształciłoby Niemcy w ognisko niepokoju w Europie. Dlatego też — oświadczył Lloyd — lepiej uzbroić Niemcy i włączyć ich siły zbrojne do zachodniego systemu „obrony". Lloyd powtórzył przy tym jawnie bezpodstawny argument, jakoby polityka wzmacniania zbrojeń Zachodu była główną przyczyną złagodzenia napięcia w sytuacji międzynarodowej w obecnej chwili.

W ten sposób Selwyn Lloyd raz jeszcze potwierdził zamiar kół rządzących USA i Anglii wskrzeszenia militaryzmu niemieckiego pod pretekstem troski o „obronę Europy".

Nowe bzdurne kłamstwa hitlerowskiej gadzinówki

Polska Agencja Prasowa komunikuje:

Hitlerowski „Telegraf", którego tgarstwa o Polsce zostały już niejednokrotnie przygwożdżone, znów puścił w świat nową bzdurę na temat urojonych walk urojonych „polskich partyzantów" na pograniczu polsko - niemieckim. Te zmyślone od początku do końca kłamstwa stanowią część składową cynicznej kampanii tgarstw Adenauera i jego amerykańskich popleczników.

Rokowania w Panmundżonie

(f) PEKIN (PAP). Korespondent Nowych Chin donosi: Delegacja koreańsko-chińska uczestnicząca w rokowaniach o rozejm w Korei ogłosiła we wtorek następujący komunikat:

Dnia 21 lipca odbyły się niejawne posiedzenia oficerów sztabowych, oficerów łącznikowych i tłumaczy delegacji obu stron.

(f) LONDYN (PAP). Agencja Reutera donosi z Seulu, że oficjalny przedstawiciel ministerstwa obrony narodowej rządu Iisyn Manowskiego oświadczył, iż do armii południowo-koreańskiej powołani zostaną wkrótce wszyscy rezerwiści.

Obserwatorzy znajdujący się w Seulu sądzą, że armia południowo - koreańska zwiększona zostanie do 20 dywizji.

Walki w Korei

(f) PEKIN (PAP). — Dowództwo naczelne Koreańskiej Armii Ludowej w komunikacie ogłoszonym w Phenjanie 21 lipca doniosło, że w ciągu ubiegłej doby wojska ludowe prowadziły na wszystkich frontach nieznaczne walki artyleryjskie z nieprzyjacielem.

W dniu 21 lipca oddziały przeciwlotnicze zestrzeliły dwa samoloty nieprzyjacielskie i uszkodziły jeden.

Debata nad polityką zagraniczną w Izbie Gmin

(f) LONDYN (PAP). — W Izbie Gmin rozpoczęła się we wtorek debata nad polityką zagraniczną. Debatę otworzył kanclerz skarbu Butler w zastępstwie premiera Churchilla.

Na prośbę działaczy katolickich Frontu Narodowego Rada Państwa ułaskawiła 16 księży i 3 zakonnice

(f) Do Rady Państwa wpłynął list podpisany przez katolickich działaczy Frontu Narodowego z prośbą o ułaskawienie księży, przebywających w więzieniu.

W liście tym działacze katoliccy piszą:

„W oparciu o poczucie zwycięstwa cał. ro narodu w walce o jasną i wielką przyszłość Ojczyzny, którego to zwycięstwa dzień święta narodowego jest każdorazowym symbolem, w oparciu o dojrzałe i stale rosnące poczucie odpowiedzialności postępowego społecznie nurtu wśród katolików — niżej podpisani katoliccy działacze Frontu Narodowego zwracają się do Rady Państwa z wnioskiem o zastosowanie aktu przebaczenia w stosunku do księży przebywających w więzieniu. Nieliczna ta grupa miała nieszczęście dopuścić się działania na szkodę państwa. Nie należy jednak wątpić, że błędy swe zrozumiała i że można przeto wobec niej okazać nie tylko słusznie wymierzoną sprawiedliwość, ale i przebaczenie.

Przywróceni życiu społecznemu aktem łaski Rady Państwa, księża znajdą właściwą atmosferę, w której będą mogli naprawić wyrządzone społeczeństwu szkody pracą dla Polski Ludowej i rzeczywistego dobra Kościoła".

Rada Państwa przychylając się do zgłoszonej prośby, skorzystała z prawa łaski i darowała 16 księżom i 3 siostrom zakonnym karę pozbawienia wolności, polecając zwolnić ich z więzienia (PAP).

Za osiągnięcia w dziedzinie nauki, postępu technicznego, literatury i sztuki

NAGRODY PAŃSTWOWE ZA ROK 1953

(f) Prezydium Rządu na posiedzeniu w dniu 18 lipca 1953 roku, na wniosek Komitetu Nagród Państwowych, dając wyraz szczególnej opieki państwa nad rozwojem nauki, postępu technicznego, literatury i sztuki, w trosce o wszechstronny rozwój kultury narodowej w Polsce Ludowej — postanowiło przyznać Nagrody Państwowe za osiągnięcia w dziedzinie nauki, postępu technicznego, literatury i sztuki za rok 1953 jak następuje:

Dział nauki

Sekcja nauk społecznych

NAGRODY I STOPNIA

1. Prof. dr Kazimierz **Nitsch** — za całokształt badań nad dialektami i historią języka polskiego.

2. Prof. dr Rafał **Taubenschlag** — za całokształt prac badawczych nad historią prawa.

3. Prof. dr Kazimierz **Tymieniecki** — za całokształt pracy naukowej ze szczególnym uwzględnieniem dzieła pt. „Ziemie polskie w starożytności — ludy i kultury najdawniejsze".

NAGRODY II STOPNIA

1. Prof. dr Roman **Grodecki** — za prace w dziedzinie dziejów Śląska, a w szczególności za wydanie Księgi Henrykowskiej.

2. Prof. dr Stefan **Żółkiewski** — za dzieło pt. „Spór o Mickiewicza".

3. Prof. dr Zofia **Lissa** — za prace w dziedzinie muzykologii

NAGRODA III STOPNIA

Prof. dr Stefania **Łobaczewska** — za monografię o Karolu Szymanowskim.

Sekcja nauk biologicznych

NAGRODY I STOPNIA

1. Prof. dr Rudolf **Weigl** — za całokształt pracy naukowej, zwłaszcza w dziedzinie walki z durem osutkowym.

2. Prof. dr Witold **Orłowski** — za prace naukowe w dziedzinie medycyny wewnętrznej, m. in. za podstawowy podręcznik pt. „Nauka o chorobach wewnętrznych".

3. Prof. dr **Tadeusz Tempka** — za osiągnięcia naukowe w zakresie hematologii oraz za podręcznik pt. „Choroby układu krwiotwórczego".

NAGRODY II STOPNIA

1. Doc. dr Henryk **Meisel** — za badania nad beztlenowcami chorobotwórczymi i związane z tym podniesienie wartości surowic leczniczych oraz za monografię pt. „Clostridia — beztlenowo rosnące zarodnikowce".

2. Prof. dr Helena **Krzemieniewska** — za badania nad miksobakteriami i śluzowcami.

3. Nagroda zespołowa: Prof. dr Józef **Laskowski**, Dr Franciszek **Łukaszczyk** — za osiągnięcia w dziedzinie badania i zwalczania nowotworów.

4. Prof. dr Jan **Miodoński** — za wyniki osiągnięte w badaniu i leczeniu otosklerozy.

5. Nagroda zespołowa: Dr Kazimierz **Demel**, dr Zygmunt **Mulicki**, dr Władysław **Mańkowski**, dr Feliks **Chrzan** — za badania w dziedzinie biologii Bałtyku.

6. Prof. dr Jadwiga **Ziemęcka** — za ważne naukowe i praktyczne rezultaty badań w zakresie szczepionek dla roślin motylkowych.

7. Prof. mgr Jan **Muszyński** — za wyniki prac w zakresie farmakobotaniki, uprawy i aklimatyzacji roślin leczniczych.

8. Prof. dr Jan **Mydlarski** — za osiągnięcia w zakresie badań antropologicznych.

9. Prof. dr Jan **Olbrycht** — za osiągnięcia w zakresie toksykologii sądowo-lekarskiej.

NAGRODY III STOPNIA

1. Prof. dr Bogusław **Bobrański** — za wprowadzenie nowych metod w dziedzinie analizy związków organicznych.

2. Prof. dr Józef **Kulczycki** — za rozpowszechnienie w polskiej praktyce weterynaryjnej metod rentgenologicznych oraz za pierwszy oryginalny polski podręcznik chirurgii weterynaryjnej.

3. Prof. dr Jerzy **Rutkowski** — za osiągnięcia we wprowadzaniu nowych metod do chirurgii.

Sekcja nauk matematyczno-fizycznych, chemicznych i geologiczno-geograficznych

NAGRODY II STOPNIA

1. Prof. dr Edward **Marczewski** — za prace z dziedziny teorii funkcji rzeczywistych.

2. Prof. dr Franciszek **Leja** — za dorobek badawczy w dziedzinie funkcji analitycznych oraz za podręcznik pt. „Rachunek różniczkowy i całkowy".

3. Prof. dr Jan **Mikusiński** — za prace z dziedziny rachunku operatorów.

NAGRODY III STOPNIA

1. Dr Stanisław **Wdowiarz** — za opracowanie geologiczne złóż ropy naftowej.

2. Dr Maria **Rożkowska** — za pracę o koralowcach dewońskich Gór Świętokrzyskich.

3. Prof. dr Jan **Dylik** — za prace z dziedziny geomorfologii peryglacjalnej, w szczególności za prace pt. „O peryglacjalnym charakterze rzeźb środkowej Polski".

Sekcja nauk technicznych

NAGRODY II STOPNIA

1. Prof. mgr. inż. Włodzimierz **Bobrownicki** — za całokształt działalności naukowej w dziedzinie produkcji nawozów sztucznych.

2. Nagroda zespołowa: Prof. dr inż. Witold **Budryk**, dr inż. Stanisław **Knothe**, prof. dr inż. Jerzy **Litwiniszyn**, prof. dr inż. Antoni **Sałustowicz** — za opracowania naukowe w dziedzinie eksploatacji górniczej pod zabudowanymi terenami.

3. Prof. dr inż. Bolesław **Konorski** — za prace z dziedziny elektrotechniki teoretycznej i nomografii.

4. Prof. dr inż. Stanisław **Fryze** — za całokształt działalności w dziedzinie elektrotechniki teoretycznej i jej zastosowanie praktyczne.

5. Prof. mgr. inż. Dionizy **Smoleński** — za badania z zakresu balistyki wewnętrznej.

6. Nagroda zespołowa: Z-ca prof. mgr. inż. Juliusz **Keller**, dr Jan **Kwoczyński**, mgr. inż. Juliusz **Ekiel** — za opracowanie naukowe i skonstruowanie aparatu do wektokardiografii przestrzennej.

7. Prof. dr inż. Janusz **Ciborowski** — za podręcznik pt. „Inżynieria chemiczna".

NAGRODY III STOPNIA

1. Prof. dr Michał **Łunc** — za osiągnięcia w dziedzinie aerodynamiki molekularnej.

2. Prof. dr inż. Franciszek **Wasilkowski** — za prace w dziedzinie konstrukcji budynków na terenach odbudowy górniczej.

3. Prof. inż. Józef **Woźnicki** — za prace naukowe z dziedziny nawigacji i oceanografii.

Dział postępu technicznego

NAGRODY I STOPNIA

1. Nagroda zespołowa: Prof. dr inż. Paweł **Szulkin**, inż. Jerzy **Auerbach**, inż Tadeusz **Gawron**, inż. Stefan **Urbański**, inż. Janusz **Hrynkiewicz**, inż. Jan **Szyszkiewicz**, inż Zdzisław **Drejak**, Zbigniew **Szczypko**, starszy technik, Aleksander **Łobodziec**, starszy technik — za osiągnięcia naukowo-techniczne w dziedzinie radiotechniki.

2. Dr inż. Eugeniusz **Błasiak** — za opracowanie i wprowadzenie do przemysłu syntezy metanolu, aldehydu octowego, kwasu i bezwodnika octowego oraz za inne osiągnięcia w dziedzinie katalizy przemysłowej.

NAGRODY II STOPNIA

1. Nagroda zespołowa: Inż. Stanisław **Pierzynka**, inż. Józef **Sziberl**, inż. Seweryn **Dietze**, inż. Alfred **Janta**, Jan **Nowakowski** — piecowy, Eugeniusz **Kuczawski** — piecowy, Walenty **Jędryka** — piecowy, Jan **Kowalczyk** — przodownik zmianowy — za zaprojektowanie, wybudowanie, opracowanie procesów technologicznych i uruchomienie Huty Miedzi.

2. Nagroda zespołowa: Inż. Stanisław **Dyakowski**, inż. Marian **Cynk**, Wincenty **Strzeja** — technik metalurg, mgr. inż. Stanisław **Czerwiński**, inż. Marian **Ziębiński**, mgr. inż. Edward **Fink**, inż. Ludwik **Hala**, mgr. inż. Stefan **Hudowicz**, Karol **Kot** — technik mechanik, inż. Karol **Michalski**, mgr. inż. Zdzisław **Pieniążek**, Leon **Pietrzyk** — technik mechanik — za opracowanie projektu zakładu wielkopiecowego w hucie „Kościuszko".

3. Nagroda zespołowa: Inż. Wincenty **Musiałek**, inż. Albin **Brykalski**, inż. Adam **Chruścicki**, inż. Kazimierz **Maziarski**, inż. Mieczysław **Stankiewicz** — za opanowanie produkcji wysokokwalifikowanych wyrobów hutniczych.

4. Nagroda zespołowa: Mgr Karol **Akerman**, inż. Zygmunt **Syryczyński**, inż Zbigniew **Słubicki** — za opracowanie technologii i uruchomienie w skali przemysłowej elektrorafinacji miedzi.

5. Nagroda zespołowa: Inż. Sergiusz **Jastrebow**, Walenty **Szablewski**, inż. Mieczysław **Susicki**, inż. Czesław **Rotnicki** — za skonstruowanie i opracowanie produkcji trzech nowych typów obrabiarek, w tej liczbie wielowrzecionowej, wysokowydajnej wiertarki.

6. Nagroda zespołowa: Inż. Marian **Bedyński**, mgr inż. Michał **Rożnowski**, inż. Stanisław **Miodek**, Michał **Ciećwierz** — ślusarz, Tadeusz **Kujawski** — mechanik, Aleksander **Ciechoniak** — technik, Czesław **Jędrzejczak** — ślusarz — za opracowanie i wprowadzenie do przemysłu metody elektroerozyjnej obróbki foremników oraz drążenie otworów poniżej 1 mm.

7. Inż. Bronisław **Żurakowski** — za skonstruowanie śmigłowca doświadczalnego.

8. Nagroda zespołowa: Mgr inż. Feliks **Olszak**, mgr inż. Józef **Kozielski** — za osiągnięcia w dziedzinie żelazostopów szlachetnych, szczególnie za opracowanie metody prażenia molibdenitu.

9. Nagroda zespołowa: Prof. dr Wojciech **Świętosławski**, mgr inż. Ryszard **Szczepanik**, mgr Tadeusz **Gruberski**, mgr Danuta **Rostafińska**, mgr Andrzej **Bylicki** — za opracowanie metody zwiększania uzysku naftalenu ze smoły węglowej oraz za opracowanie metody wyodrębniania i rozdzielania zasad pirydynowych, cennych surowców dla przemysłu chemicznego.

10. Inż. Henryk **Saganowski** — za opracowanie i wprowadzenie do przemysłu szeregu nowych metod produkcji wyrobów gumowych.

11. Nagroda zespołowa: Mgr inż. Władysław **Plaskura**, inż. Józef **Kuszewski**, mgr inż. Tadeusz **Ługowski**, mgr inż. Stanisław **Wein**, inż. August **Czajerek** — za zaprojektowanie i uruchomienie instalacji technicznej do produkcji kwasu azotowego metodą ciśnieniową.

12. Nagroda zespołowa: Witold **Poinc** — kapitan Żeglugi Wielkiej, Bronisław **Sadowy** — starszy nurek, Stanisław **Matlak** — starszy nurek, Franciszek **Stefanowski** — kapitan Żeglugi Małej, Józef **Ostrowski** — I mechanik, Antoni **Mońka** — spawacz — za nową metodę odmulania statków na dużej głębokości.

NAGRODY III STOPNIA

1. Nagroda zespołowa: Dr Edward **Załesiński**, Mgr, inż. Zygmunt **Martynowski**, Mgr Jerzy **Adamiczka**, Mgr inż. Tadeusz **Bitka**, Mgr inż. Eugeniusz **Iwanow**, Feliks **Żagan** — technik mechanik — za opracowanie produkcji wysokokwalifikowanych wyrobów hutniczych.

2. Nagroda zespołowa: Stanisław **Kwiatkowski** — konstruktor, Inż. Bolesław **Barański**, Mgr inż. Andrzej **Mystkowski**, Inż. Stanisław **Muszyński**, Inż. Leon **Blandzi**, Raj mund **Kralowski** — ślusarz — za opracowanie i wykonanie prototypu karuzelówek KCE.

3. Nagroda zespołowa: Mgr inż. Stanisław **Drzewiński**, Edmund **Fraszczyński** — technik mechanik, Mgr inż Adam **Kowalski**, Zenon **Kujawski** — konstruktor — za opracowanie konstrukcji i przekazanie do wykonawstwa serii przewijarek dla przemysłu włókna sztucznego i jedwabniczego.

4. Nagroda zespołowa: Dr Ludwik **Kozłowski**, Dr inż. Alojzy **Farnik**, Inż. Walerian **Koss**, Mgr inż. Kazimierz **Pogórecki**, Mgr inż. Jerzy **Siewierski**, Mgr inż. Hanna **Żak** — za opracowanie produkcji magnesów trwałych.

5. Nagroda zespołowa: Mgr Jerzy **Telesiński**, Mgr Bolesław **Kartaszyński**, Mgr Stanisław **Dominko**, Mgr Irena **Majewska**, Mgr Juliusz **Bagniewski**, Inż. Eugeniusz **Sokołowski** — za wykonanie i wprowadzenie układów do forsowania wzbudzania generatorów.

6. Nagroda zespołowa: Inż. Jan **Matysiak**, Inż. Jan **Sobiesiak**, Czesław **Miziołek** — frezer, Inż. Mieczysław **Saniewski**, Inż. Paweł **Schleifer**, Inż. Antoni **Sidorowicz**, Prof. dr inż. Witold **Romer**, Inż. Tadeusz **Wagnerowski**, Stefan **Górski** — juster mechanik, Kazimierz **Czyżewski** — szlifierz, Zenon **Łazarz** — technik, Józef **Przybył** — topiarz szkła, Józef **Stachewicz** — tokarz — za osiągnięcia przy uruchomieniu produkcji nowych asortymentów w dziedzinie optyki.

7. Nagroda zespołowa: Mgr Zygmunt **Hasterman**, Mgr Marek **Jaczewski**, Mgr Jerzy **Zieliński** — za koordynację izolacji systemów elektro-energetycznych wysokich i najwyższych napięć.

8. Nagroda zespołowa: Inż. Maksymilian **Podkowa**, Inż. Janusz **Lesiowski**, Adam **Chwiałkowski** — ślusarz — za opracowanie prototypu i serii produkcyjnej urządzenia SPZ do wyłączników pełnoolejowych.

9. Nagroda zespołowa: Mgr inż. Renald **Woźniak**, Inż. Paweł **Buzek**, Franciszek **Krakowczyk** — ślusarz, kierownik warsztatu mechanicznego, Jan **Meisner** — mistrz elektryk, Paweł **Banaś** — mistrz elektryk, Augustyn **Adamoszek** — monter brygadzista, Gerard **Guzy** — monter elektryk, Inż. Franciszek **Jagiełło** — za rozwiązanie techniczne i wykonanie muf kabli olejowych.

10. Nagroda zespołowa: Mgr inż. Jan **Figiel**, Jan **Dudek** — starszy konstruktor — za zainicjowanie, opracowanie i wprowadzenie nowej technologii produkcji brykietów z koncentratu miedzianego dla Huty Miedzi.

11. Nagroda zespołowa: Mgr inż. Ludwik **Taniewski**, Inż. Julian **Horbaczewski**, Mgr inż. Wacław **Twardowski**, Mgr inż. Andrzej **Skłodowski** — za zaprojektowanie, zbadanie i wdrożenie przewoźnego aparatu klimatyzacyjnego.

12. Nagroda zespołowa: Inż. Tadeusz **Malkiewicz**, Inż. Jerzy **Ogórek**, Paweł **Kuła** — mistrz dyspozytor stalowni — za opracowanie metody wytapiania stali nierdzewnych i żaroodpornych austenicznych metodą odzyskową.

13. Nagroda zespołowa: Mgr inż. Jan **Trojak**, Mgr inż. Jerzy **Bekker**, Mgr inż. Janusz **Radecki**, Ludwik **Odoj** — starszy technik, Mgr inż. Juliusz **Wróblewski** — za opracowanie i wprowadzenie oryginalnych układów zabezpieczeń i automatyki elektrycznej w elektrowniach i sieciach.

14. Mgr inż. Jerzy **Szmit** — za opracowanie nowego typu aparatury radiowej.

15. Nagroda zespołowa: Mgr inż. Józef **Wójcikiewicz**, Inż. Jerzy **Bralewski**, Inż. Edward **Bobiński** — za opracowanie i uruchomienie produkcji skrzyń wydłużających RC.

16. Nagroda zespołowa: Mgr inż. Maksymilian **Jasiński**, Mgr inż. Wiktor **Wysłouch**, Mgr inż. Zbigniew **Łukomski** — za opracowanie i uruchomienie produkcji mechanicznego podawacza węgla na parowozach.

17. Nagroda zespołowa: Inż. Jan **Goebel**, Antoni **Kublik** — technik mechanik, Inż. Stefan **Krasowski**, Inż. Bernard **Tulczyński**, Inż. Ryszard **Pietrusiński**, Józef **Milczarek** — technik mechanik — za skonstruowanie i oddanie do produkcji nowych typów obrabiarek.

18. Nagroda zespołowa: Inż. Stefan **Pup**, Mgr inż. Andrzej **Robakiewicz**, Bronisław **Rolbiecki** — starszy budown., Bolesław **Przybylski** — kierownik kadłubowni produkcyjnej — za opracowanie i uruchomienie seryjnej produkcji jednostek pływających 820 DTW.

19. Nagroda zespołowa: Mgr Zdzisław **Synowiedzki**, Mgr Jan **Elsner** — za opracowanie i wprowadzenie do przemysłu metody produkcji penicyliny prokainowej.

20. Nagroda zespołowa: Inż. Czesław **Rudziński**, Jan **Dorociński** — litograf, Władysław **Wołek** — maszynista offsetowy, Marian **Kwintkiewicz** — retuszer, Adam **Warchał** — fotograf, Józef **Warchał** — fotograf, Zygmunt **Bojańczyk** — retuszer — za zastosowanie krótkiej skali barw i płyt bimetalowych w technice offsetowej.

21. Nagroda zespołowa: Dr Romuald **Dobrowolski**, Inż. Józef **Bąk** — za opracowanie metody i uruchomienie produkcji syntetycznych wosków emulgujących i półtwardych.

22. Mgr inż. Jerzy **Wroński** — za opracowanie nowej konstrukcji zapalarki typu magneto-dynamicznego.

23. Nagroda zespołowa: Prof. dr Stanisław **Kiełbasiński**, Alojzy **Mucha** — szef produkcji, Roman **Radwański** — technik chemik, Józef **Poznański**, Mgr inż. Jerzy **Ruciński**, Włodzimierz **Skibiński** — naczelny inżynier, Wacław **Palla** — kierownik działu produkcji — za opracowanie, przygotowanie i wprowadzenie do produkcji gumy podeszwowej mikroporowatej.

24. Nagroda zespołowa: Alojzy **Wajs** — technik włók., Zenon **Wojtkowski** — technik włók., Wiktor **Marcyla** — technik włók., Zenon **Radomiński** — technik włók., Karol **Kokociński** — przędzalnik, Jan **Czapka** — technik, Edward **Dłużyński** — przędzalnik — za opracowanie metody produkcji kordów do opon samochodowych i transporterów z surowców krajowych.

25. Inż. Zbigniew **Uljasz** — za zastosowanie krajowych tufów wulkanicznych do produkcji szkła.

26. Nagroda zespołowa: Wilhelm **Murawski**, Paweł **Górecki** — majster, Władysław **Pronobis**, Adam **Ambrozik**, Władysław **Siedlik**, Julian **Szaliński**, Bronisław **Bukowski**, Paweł **Jurek**, Walter **Lakwa** — ślusarz mechanik, Adam **Kloryga** — ceramik, Władysław **Golec** — ślusarz mechanik, Władysław **Janas** — technik ceramik, Jan **Pyjor** — robotnik ceram., Michał **Masło** — palacz, Stefan **Firek** — palacz, Jan **Kuczek** — palacz — za opracowanie nowego asortymentu ceramiki budowlanej — cegły sitówki.

27. Nagroda zespołowa: Inż. Paweł **Pawłowski**, Czesław **Żbikowski** — majster, Zygmunt **Dylewski** — murarz, — za zastosowanie cienkościennych sklepień ceglanych o podwójnej krzywiźnie, o wymiarach w rzucie 22,80×22,00 m.

28. Nagroda zespołowa: Mgr inż. Norbert **Balcer**, Mgr inż. Wincenty **Zaleski**, Marian **Dopierała** — budowniczy, Inż. Bohdan **Kurkowski**, Mgr inż. Anastazy **Łopatyński**, Inż. Marian **Stawowy**, Inż. Włodzimierz **Kulinicz**, Wincenty **Michalczewski** — technik budowl., Józef **Cibor** — technik budowl., Maksymilian **Robakowski** — cieśla, Władysław **Tarabasz** — betoniarz — za opracowanie metody przyspieszonego cyklu produkcyjnego budowy żelbetowych silosów przy zastosowaniu deskowań ślizgowych.

29. Nagroda zespołowa: Mgr inż. Stanisław **Sławiński**, Inż. Stanisław **Hawlyłkiewicz**, Mgr inż. Zbigniew **Żuk**, Marian **Bartnicki** — mistrz budowlany, Mgr inż. Roman **Kaliński**, Franciszek **Kowal** — mechanik — za zorganizowanie i wykonanie budowli ziemnych profilowych metodą hydromechanizacji.

30. Inż. Roman **Malinowski** — za opracowanie i wdrożenie przemysłowe metod skróconego cyklu naparzania betonów.

31. Nagroda zespołowa: Mgr Witold **Sienkiewicz**, Władysław **Dettlaff** — rybak — za udoskonalenie wybierania bobin i sieci na statek.

32. Nagroda zespołowa: Prof. dr inż. Tadeusz **Perkitny**, Mgr inż. Marian **Wnuk**, Inż. Marian **Kwiatkiewicz**, Mgr inż. Jan **Sobczak** — za opracowanie metody przygotowania graniaków z drewna klonowego do produkcji czółenek tkackich.

33. Mgr Tadeusz **Bukowski** — za opracowanie metody produkcji grzybni pieczarek na skalę krajową.

34. Mgr inż. Jan **Kwapiszewski** — za opracowanie nowego typu pługa do drenowania kreciego.

Dział literatury i sztuki

Sekcja literatury

NAGRODA I STOPNIA

Zofia **Nałkowska** — za całokształt twórczości literackiej w związku z 50-leciem twórczości.

NAGRODY II STOPNIA

1. Jerzy **Putrament** — za powieść pt. „Wrzesień".

2. Adam **Ważyk** — za twórczość poetycką i przekłady w dziedzinie poezji.

NAGRODY III STOPNIA

1. Helena **Bobińska** — za powieść pt. „Soso".

2. Mirosław **Żuławski** — za powieść pt. „Rzeka czerwona".

3. Stefan **Srebrny** — za przekład „Tragedii" Ajschylosa.

4. Stanisław **Zieliński** — za powieść pt. „Ostatnie ognie" i „Jeszcze Polska" (I i II tom).

5. Aleksander **Maliszewski** — za sztukę pt. „Droga do Czarnolasu".

6. Wojciech **Żukrowski** — za powieść pt. „Dni klęski".

7. Marian **Brandys** — za tom opowiadań pt. „Dom odzyskanego dzieciństwa".

Sekcja plastyki

NAGRODY II STOPNIA

1. Zbigniew **Pronaszko** — za twórczość w dziedzinie portretu a w szczególności za portret Solskiego.

2. Stanisław **Horno-Popławski** — za rzeźby: „Matka Bolojannisa" i „Głowa Gwardzisty".

3. Henryk **Tomaszewski** — za twórczość w dziedzinie plakatu.

4. Jan Seweryn **Sokołowski** — za wprowadzenie malarstwa ściennego do architektury Warszawy, a w szczególności za koncepcję i twórczy wkład w realizację polichromii Rynku Starego Miasta.

5. Nagroda zespołowa: Zofia **Artymowska**, Roman **Artymowski**, Edmund **Burke**, Helena **Grześkiewicz**, Lech **Grześkiewicz**, Zofia **Kowalska-Czarnocka**, Krystyka **Kozłowska**, Halina **Michalska**, Leon **Michalski**, Witold **Miller**, Jacek **Sempoliński**, Juliusz **Studnicki**, Bohdan **Urbanowicz**, Waldemar **Wdowicki**, Jan **Zamojski**, Hanna **Żuławska**, Jacek **Żuławski** — za twórczy wkład i realizację polichromii Rynku Starego Miasta.

NAGRODY III STOPNIA

1. Olga **Siemaszkowa** — za osiągnięcia twórcze w zakresie ilustracji książek dla dzieci.

2. Rafał **Pomorski** — za „Pejzaż Śląski".

3. Magdalena **Więckówna** — za grupę figuralną pt. „Górnicy".

4. Walerian **Borowczyk** — za rysunki satyryczne.

5. Tomasz **Gleb** — za cykl rysunków pt. „Walczące Getto".

6. Józef **Mroszczak** — za twórczość w dziedzinie plakatu.

Sekcja muzyki

NAGRODY II STOPNIA

1. Bolesław **Szabelski** — za III Symfonię.

2. Lech **Wójcikowski** — za działalność artystyczną w dziedzinie baletu.

3. Wanda **Wiłkomirska** — za wybitne osiągnięcia artystyczne w dziedzinie wiolinistyki.

NAGRODY III STOPNIA

1. Zdzisław **Górzyński** — za wybitną działalność dyrygencką w kraju i za granicą.

2. Stanisław **Skrowaczewski** — za „Kantatę o Pokoju" do słów Broniewskiego.

3. Jadwiga **Mierzejewska** — za układy choreograficzne amatorskich zespołów artystycznych.

Sekcja teatru

NAGRODY II STOPNIA

1. Erwin **Axer** — za inscenizację i reżyserię sztuki Emila Zegadłowicza pt. „Domek z kart".

2. Nagroda zespołowa: za wystawienie sztuki Aleksandra Fredry pt. „Zemsta" w Państwowym Teatrze Narodowym im. Wojska Polskiego w Warszawie. Bohdan **Korzeniewski** — za opracowanie dramaturgiczne i reżyserię, Władysław **Daszewski** — za oprawę scenograficzną, Jan **Kurnakowicz** — za rolę Cześnika.

3. Nagroda zespołowa: za wystawienie sztuki Lwa Tołstoja pt. „Płody edukacji" w Państwowym Teatrze im. J. Słowackiego w Krakowie: Władysław **Krzemiński** — za reżyserię, Karol **Frycz** — za dekorację, Zdzisław **Mrożewski** i Zofia **Jaroszewska** — za kreacje aktorskie.

4. Irena **Kwiatkowska** — za wybitne osiągnięcia aktorskie w dziedzinie satyry, w szczególności w programach Teatru Satyryków w Warszawie.

NAGRODY III STOPNIA

1. Nagroda zespołowa: Zespół Państwowego Teatru Współczesnego w Warszawie w osobach: Henryk **Borowski**, Danuta **Szaflarska**, Stanisław **Jaśkiewicz**, Tadeusz **Białoszczyński** — za kreacje aktorskie w sztuce Emila Zegadłowicza pt. „Domek z kart".

2. Aleksander **Bardini** — za inscenizację i reżyserię sztuki Kazimierza Brandysa pt. „Sprawiedliwi ludzie" w Państwowym Teatrze Kameralnym w Warszawie.

3. Nagroda zespołowa: Zespół Państwowego Teatru Śląskiego im. St. Wyspiańskiego w Stalinogrodzie — Roman **Zawistowski** — za reżyserię sztuk: Juliusza Słowackiego pt. „Mazepa" i Aleksandra Korniejczuka pt. „Zagłada eskadry", Gustaw **Holoubek**, Józef **Para**, Bolesław **Smela** — za kreacje aktorskie w tych sztukach.

4. Krystyna **Skuszanka** — za inscenizację i reżyserię sztuki Bill - Bielocerkowskiego pt. „Sztorm" w Państwowym Teatrze Ziemi Opolskiej w Opolu.

5. Kazimierz **Dejmek** — za reżyserię sztuki Bogusławskiego pt. „Henryk VI na łowach" oraz sztuki Nazima Hikmeta pt. „Opowieść o Turcji" w Państwowym Teatrze Nowym w Łodzi.

6. Jakub **Rotbaum** — za adaptację sceniczną powieści Juliana Stryjkowskiego pt. „Bieg do Fragala" oraz za reżyserię tej sztuki w Państwowych Teatrach Dramatycznych we Wrocławiu.

Sekcja filmu

NAGRODA I STOPNIA

Nagroda zespołowa: Za realizację filmu pt. „Żołnierz Zwycięstwa" — Wanda **Jakubowska** — reżyser, Stanisław **Wohl** — operator.

NAGRODA II STOPNIA

Nagroda zespołowa: za kreacje aktorskie w filmie pt. „Żołnierz Zwycięstwa" — Józef **Wyszomirski** — za rolę Generała Świerczewskiego, Barbara **Drapińska** — za rolę Wali.

NAGRODA III STOPNIA

1. Nagroda zespołowa: Za realizację filmu dokumentalnego pt. „Ślubujemy" — Jerzy **Bossak** — autor scenariusza i reżyser, Sergiusz **Sprudin** — operator, Olgierd **Samucewicz** — operator.

2. Nagroda zespołowa: za realizację filmu dokumentalnego pt. „Warszawa" — Ludwik **Perski** — współautor scenariusza i reżyser, Karol **Małcużyński** — współautor scenariusza, Stanisław **Jankowski** — współautor scenariusza.

3. Nagroda zespołowa: Zespół Polskiej Kroniki Filmowej za dotychczasowe osiągnięcia filmowe — Helena **Lemańska** — redaktor naczelny, Władysław **Forbert** — operator, Franciszek **Fuchs** — operator, Karol **Szczeciński** — operator, Wiktor **Janik-Johannes** — operator, Mieczysław **Wiesiołek** — operator, Wacław **Kaźmierczak** — montażysta, Andrzej **Łapicki** — lektor.

Sekcja architektury

NAGRODA II STOPNIA

Nagroda zespołowa: Mgr inż. arch. Mieczysław **Kuźma**, główny projektant, Mgr inż. arch. Teodor **Bursze**, Mgr inż. arch. Jan **Bieńkowski**, Mgr inż. arch. Jan **Dąbrowski**, Mgr inż. arch. Jan **Grudziński**, Mgr inż. arch. Anna **Boye-Guerquin**, Mgr inż. arch. Krystyna **Kognowicka**, Mgr inż. arch. Halina **Kosmólska-Szulc**, Mgr inż. arch. Stefan **Krasiński**, Mgr inż. arch. Wacław **Podlewski**, Mgr inż. arch. Włodzimierz **Wapiński**, Mgr inż. arch. Stanisław **Żaryn** — za twórczą rekonstrukcję architektoniczną Rynku Starego Miasta.

Nagrodzenie autorów i tłumaczy prac z zakresu techniki

(f) W dniu 20 bm. odbyła się w gmachu Państwowych Wydawnictw Technicznych uroczystość wręczenia nagród autorom i tłumaczom prac z zakresu techniki wydanych w 1952 r.

Nagrodę honorową przyznano Zakładowi Architektury Polskiej Politechniki Warszawskiej oraz prof. prof. J. Zachwatowiczowi, Z. Świechowskiemu i J. Miłobędzkiemu za wspólną pracę pt. „Architektura polska do połowy XIX wieku", a W. Kuczewskiemu za pracę „Metalurgia żelaza".

Pierwszą nagrodę w wysokości 6 tys. zł. otrzymał ob. J. Ciborowski za pracę pt. „Inżynieria chemiczna". Drugie nagrody w wysokości po 4 tys. zł. otrzymali: S. Namysłowski, E. Śledziewski i Z. Wusatowski. Przyznano także pięć trzecich nagród po 2,5 tys. zł. oraz kilkanaście dyplomów uznania.

(PAP)

Wyniki centralnych eliminacji związkowych zespołów teatralnych

(f) W wyniku eliminacji centralnych zespołów związkowych, biorących udział w Ogólnopolskim Konkursie Zespołów Teatralnych, zorganizowanym przez CRZZ przed III Kongresem Związków Zawodowych, zostały przyznane następujące nagrody:

dwie równorzędne nagrody pierwsze otrzymały zespoły: Wojewódzkiego Domu Kultury ze Stalinogrodu za wystawienie „Powracającej fali" wg B. Prusa oraz Bielawskich Zakładów Przemysłu Bawełnianego im. II-ej Armii WP za „Zagładę eskadry" A. Korniejczuka.

Nagrodę II-gą uzyskał zespół Wojew. Domu Kultury z Łodzi za „Proces" K. Berwińskiej-Gogolewskiej.

Trzy równorzędne nagrody trzecie przyznano zespołom: Zw. Zaw. Kolejarzy z Czechowic („Południk 49" — H. Tanka), Krakowskiego Przemysłu Zjednoczenia Budowlanego („Harry Smith odkrywa Amerykę" Simonowa) oraz Zakł. Sieci Elektrycznych w Skarżysku („Sprawa rodzinna", Lutowskiego).

Wyróżnienia artystyczne otrzymały zespoły: Zw. Zaw. Prac. Żeglugi przy Zarządzie Portu Gdańsk-Gdynia („Południk 49" H. Tanka), cukrowni z Chełmicy („Szkice węglem" wg H. Sienkiewicza).

Wyróżnienia za pracę społeczną otrzymały zespoły: Prac. Służby Zdrowia z Połczyna-Zdroju („30 srebrników" H. Fasta) oraz Kombinatu Nowa Huta („Przylądek Ostrożenie" J. Żukowskiego).

Nagrody za reżyserię przyznano: G. Krauzemu — (reżyserowi zespołu Wojew. Domu Kultury w Stalinogrodzie), Z. Kaczanowskiemu — (reżyserowi zespołu Wojew. Domu Kultury w Łodzi) oraz E. Mielnikowi — (reż. Zakładów Sieci Elektrycznych w Skarżysku).

Wyróżnienie za pracę społeczną na terenie Nowej Huty otrzymał K. Podgórski (PAP).

Przedstawiciele Światowej Rady Pokoju zwiedzili Toruń

(f) Bawiący obecnie w Polsce przedstawiciele Światowej Rady Pokoju, wybitni uczeni i intelektualiści zagraniczni zwiedzili w tych dniach Toruń, rodzinne miasto Mikołaja Kopernika.

Goście zwiedzili m. in. średniowieczny Ratusz, Muzeum i Wystawę Kopernikowską.

Z Torunia goście zagraniczni udali się do Gdańska, gdzie wzięli udział w uroczystości oddania do eksploatacji nowego polskiego statku, który otrzymał nazwę „Mikołaj Kopernik".

(PAP)

Wydawca: Komitet Centralny Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej. Redaguje Komitet. Nakładem RSW „Prasa". Redakcja: Warszawa, Dom Słowa Polskiego, ul. Miedziana 11. Telefony: Centrala 8-34-01, 8-34-02, 8-34-03, 8-34-04, 8-34-05. Redaktor Naczelny 8-17-06. Zastępca Redaktora Naczelnego 8-33-28. Sekretarz Redakcji 8-96-65. Dział ideologiczny 8-08-89. Dział partyjny 8-97-37. Dział zagraniczny 8-96-54. Dział ekonomiczny 8-43-08. Dział rolny 8-98-78. Dział kulturalny 8-65-24. Dział listów i interwencji 8-65-23. Dział stołeczny 8-71-82. Telefony nocne: Redaktor nocny 8-34-02, 8-34-04. Warunki prenumeraty: Zamówienia i wpłaty na prenumeratę zleconą przyjmują wszystkie urzędy pocztowe oraz listonosze — cena prenum.: mies. — 5 zł, kwar. — 15 zł, półrocznie 30 zł, rocznie — 60 zł. Zamówienia zbiorowe na prenumeratę zakładową przyjmują wszystkie miejscowe Oddziały i Delegatury PPK „Ruch" — cena w prenum. zbior. mies. — 3.50 zł. Informacji w sprawie prenum. zagranicznej udziela PPK „Ruch" Biuro Wyd. Zagr., Warszawa, Koszykowa 31, tel. 8-64-81. Administracja: Warszawa, Wiejska 12, tel. 8-00-81. Zakł. Graf. i Wydawn. Dom Słowa Polskiego. 4B-17441

D 1